

FERENCES KÖZLÖNY

1939 szeptember hó

XIX. é

TARTALOM:

Terciárius naptár.

Fénylik a kereszt titka.

Beaufays Ignác O. F. M. Szűz Mária életének alkonya és halála. I.

Pálffy Erzsébet grófnő: Szent Antal ébredése a ferences szellemben.

P. Roznik Rajnér O.F.M.: Krisztus közelében.

Dr. Magnin Elekné: Egy édes titok.

—y —t: Csak asszonyok!

Pálffy Erzsébet grófnő: Szent Antal bemutatkozik.

Imaestvér: A kereső, áldó atyai tekintet.

Kubinyiné Gombos Sarolta: Mi ketten álmodunk, megyünk (vers)

Molnár Izabella: Nagyasszonyunkhoz. (vers)

—.: Kioto titka. (Missziós elb.)

—.— Élettársak maguk között. (Képek az életből.)

Kínai közmondások.

Szerkesztői üzenetek.

Rendünk világkrónikája.

Fénylik a kereszt titka

és beragyogja a szenvedők lelkét. Amikor világossága ránk vetődik, akkor egyszerre minden kiderül. Eltűnik a fojtó sötétség és a jövő rettenetes rémképei szertefoszlanak. Keblünkről mintha nagy kő gurulna le, megkönnyebbülten sóhajtunk fel és kisimulnak összeráncolt vonásaink: beköltözik szívünkbe a béke fehér galambja.

A Keresztfán az Élet halt meg, azért jelent a közelsége felszabadulást. Rajta az Isten Fia függött, érthető, hogy belőle fölemelő erő árad. Krisztust hozzászegezték, nem csoda, hogy mi is örömet öleljük át, amikor hívő lélekkel fogadjuk. Róla uralkodik azóta megdicsőülten az Ég és a Föld Ura. Ne lepődjünk meg, hogyha édes igáját ránk is szeretné rakni, hogy megnyitott Szívébe minket is elrejtessen.

A Golgotha azonban földrengést jelentett, mert csak így repedhettek meg a sziklák és a szívek. Elsötétedett a Nap is láttán, hogy felnyissa az emberek szemét. A kitárt karú isteni Bárány az elemeknek ebben a nagy zürzavarában mint az egyedüli Reményünk tekintett felénk, és oldalából úgy folyt ki a vér és a víz, mint rútságainknak lemosója. Legnagyobb összetörtségében sem elijesztő a Megfeszített, sőt annál inkább vonz, mennél borzalmasabban mutatkoznak Rajta bűneink nagyságának nyomai...

Mi az, ami tündöklik a Keresztfán? Az isteni Szeretet. Mindnyájunkat lenyűgözően nyilatkoztatja ki magát. Megnyilvánulása előtt nagy alázattal borulunk le és egész valónkat átadjuk Neki. Hiszen helyettünk tett eleget bűneinkért és megbántásainkért viseli sebhelyeit. Maga az Ártatlanság és Szentség mindenben hasonló lett hozzánk a bűnön kívül, hogy vétkeink okozta szörnyű nyomorunkból kiemeljen. Az emberi természet végtelenül fölmagasztalta, amikor mint Isten-ember minden adósságunkat letörlesztette a Keresztfán.

Ezért égett Szent Ferenc Atyánk lelkében állandóan a Szentkereszt iránt kiolthatatlan szeretet. Ez a tudat lelkesítette őt, hogy élete keresztet is jelentsen. A megváltás szent eszköze folyton szeme előtt lebegett és szinte állandóan könnyekig meghatotta. Végül maga az Úr Jézus véste testébe őt szent sebe által a kereszt jelét, hogy necsak lelkében, hanem külsőleg is hordozhassa. Így aztán Krisztus mása lehetett lelkületében és külsejében is.

Világoskodik a Kereszt titka és fényében járunk mindnyájan. Ez fejti meg életünk véres kérdéseit és bátorságot önt ijedező szívünkbe. Elég sokszor csak rátekintenünk, és lecsillapszik bennünk a háborgás. Beléskapaszkodunk, amikor inog körülöttünk minden és azt gondoljuk, hogy már senkiben se bízhatunk. Melegen átöleljük, ha közeledik az utolsó óra, és akkor a halál árnyékában még inkább fénylik a Kereszt... és aki rajta függött... Reményünk, Életünk, Célunk: Jézusunk!

Az igazi terciárius ebben is hűen követi Atyját. Nemcsak szobájában díszlik a kereszt, hanem a rendi jelvény alakjában mellén is, de még inkább életében áldozatos cselekedetei által. A kereszt szellemében szívesen vállalja a kellemetlenségeket is Isten, Egyház és a haza szent ügyéért. Így egyszer neki is fénylik majd a Kereszt és őt is szeretettel öleli át majd az, aki rajta függött: az édes Jézus!

Ezért dicsekszünk mi Krisztus keresztjével, mert általa valóban megszabadulunk minden ellenségünkötől. Amen.

Szűz Mária életének alkonya és halála)*

Irta: Beaufays Ignác OFM.

Máriáról a szent könyvek legelőször Jézus megtestesülésével kapcsolatban beszélnek, utoljára pedig az Egyház, az Úr titkos testének megszületésénél. Mária neve legelőször a meghitt názáreti családi körben hangzik fel: József, Dávid fiának jegyese; utoljára Jeruzsálemben, az apostolok társaságában, az „Úr testvérei“-nek körében, egy új családban, amely nem vérből és emberi akaratból, hanem Istenből és a Jézus Krisztusba vetett hitből született.

Az apostolok voltak azok, akik elkísérték Jézust a kereszteléstől a mennybemenetelig és az asszonyok, akik utolsó percéig követték szeretetből és hálából. Az apostolok voltak gondolatainak bizalmasai, a Szent asszonyok felajánlották neki szolgálatukat és vagyonukat.

Mindannyian látták, hogy Jézus halottaiból feltámadt és mennybement. Hitték, hogy Jézus az Istentől jött és Ő az Úr. Élete új világításban jelent meg előttük. Az a férfi, akit oly közelről ismertek, aki ivott és evett velük, Isten Fia! Övéhez jött, amint a próféták megjövendölték; népe nem ismerte meg és elvetette, de az Örökkévaló magához emelte; és most ott ül az Isten jobbjára felől! Amikor imádkoznak, meg vannak győződve, hogy Jézus láthatatlanul köztük van, hallja és soha el nem hagyja őket. Megígérte nekik, hogy újra el fog jönni és bevezeti őket az Atya házába. Mióta látták a Szentlélek lángjait mindegyikük fejére szállni, úgy érzik, egyek Krisztussal, olyannyira, hogy jót tenni valakinek közülük annyit jelent, mint jót tenni magával Krisztussal; kínozni őket, kínozni és üldözni Krisztust. Egy testnek tagjai, amelynek feje Krisztus és amelyet kizárólag Jézus lelke éltet — írja később Szent Pál. Isten országát képezik a földön.

Ez a közösség — ez az egyház, amint Izraelben mondták — amely testvérekből, választottakból és szentekből állt, a Coenaculumban, az Utolsó Vacsora nagy termében gyűlt össze, amit a város egy lakója bocsátott Jézus és a tanítványok rendelkezésére, hogy itt ünnepelhessék meg a húsvétet. A Kálvária nagy drámája óta ez volt összejöveteleik állandó helye.

Szűz Mária nyomdokait, akit János apostol Krisztus óhajára magához vett, ebben az első keresztény templomban kell keresnünk. Életének első éveit a jeruzsálemi zsidó templomban folytatta le, utolsó éveit a keresztény szentélyben. Letétele első és utolsó mozzanata az imában olvadt fel. És ez így volt helyes. Mert hát nem az imával, ezzel az Isten szívéhez leg-hatalmasabban szóló erővel nyerte-e el az Ige megtestesítésének és a választottság teljének érdemességét?

Sion kis temploma, a város előkelő negyedében, amelyet megkíméltek Titus katonái, még állt a II. században. A IV. században nagy bazilika lett és keresztülment a Jeruzsálem sorsára oly jellemző rombolások és újraépítések egész sorozatán. A Nebi-Daoud kaputól délre, a XI. században újraépített bástya lábánál szabálytalan, erős építmény illeszkedik régibb eredetű romok közé. Egy minarét (mecset) uralja. Egy gótikus terem — a ferencesek által épített XVI. századbeli kápolna maradványa — amelybe lépcső vezet fel, örökíti meg azt a „felséges szobát“, ahol Jézus az Oltáriszentséget alapította, feltámadása után megjelent tanítványainak és ahol a Szentlélek leszállt. A szomszédos bencés apátság és magastornyú, románstílusú templom erődítmény benyomását kelti: ez Szűz Mária elszenderülésének kegyhelye.

*) A La Terre Sainte 1936. jan. számából.

A régészeti kutatások arra engednek következtetni, hogy ezen a helyen egy csoport zsidó ház állott nekitámaszkodva egy római háznak: atrium, amelybe előcsarnokon keresztül lehetett bejutni és amelyet különféle szobák és helyiségek vettek körül. Egy ilyen épülettömb kiválóan alkalmas volt, hogy az első zsidó-keresztény templom legyen. Úgy mint a zsinagógákban, itt is volt egy „imaház“, egy „tanulóház“ és egy „utasok háza“, ami alatt a liturgikus összejövetelek, a hitújjoncok tanítására és a szegények elszállásolására szolgáló épületek értendők. A tudatlan néző számára ez sem volt egyéb mint egy zsinagóga melléképületekkel és a „tisztulás forrásával“, olyan mint a város sok más zsinagógája. A galileaiak tulajdona volt, akik annak idején követték Jézust, de buzgón látogatták a templomot is az egész nép nagy épülésére.

Képzeljük el Máriát ebben a környezetben. A „héber özvegyek“, azaz a palesztinai születésű szegény asszonyok közé vegyülve, az imaórákban felmegy a templomba, az asszonyok között ülve résztvesz a szertartásokban, az eső elől megbújik Salamon csarnokában és a hatalmas oszlopok árnyékában szinte elvész a tömegben, amely az apostolok beszédét hallgatja Jézus életéről és feltámadásáról.

Kövessük őt abba a házba, ahol a testvérek kenyértörésre és a közös étkezésekre összegyűltek, mióta kis vagyunkajukat az apostolok lábai elé helyezték. Ezek az összejövetelek, „amelyeken egyszerűségben és örömben“ folyt le az étkezés, a Coenaculumban, János-Márk anyjának, Máriának házában voltak, akit Szent Péter fiának nevez. Épp úgy mint a zsinagógában, itt is imákat mondanak, énekelnek és az apostolok beszédeit hallgatják. Ezek az összejöveteleken népies liturgikus előadásokat dolgoznak ki „az Úr szavai és cselekedetei“-ről, amelyek a Szentlélek sugallatára összefoglalva és összegyűjtve az evangélisták által a mi kánoni evangéliumainkat képezik. E kezdetleges „Synax“-októl erednek összes szertartásaink, amelyek a hitújjoncok miséjét alkotják és a többi külön keresztény szertartás, a felajánlás, az átváltozás, és áldozás Krisztus Urunk halálának előestéjén elköltött utolsó vacsoráját újítja meg. A Megváltó szavait éneklük — mint még ma is a keletiek — a felajánlásnál és a szent áldozásnál: „Hálát adunk Neked, Atyánk, az életért és a tudásért, amelyet kinyilatkoztatál nekünk Jézus, a Te szolgád által. Dicsőség legyen Neked mindörökké!“ „Köszönet legyen neked, Atyám, Dávid szent vesszejeért, amelyet megismertettél velünk Jézus, a Te szolgád által. Dicsőség legyen Neked mindörökké!“ továbbá: „Hála adasék Neked szent Atya, szent nevedért, amit szívünkbe öntöttél, a tudományért, a hitért és halhatatlanságért, amelyet nekünk adtál Jézus a Te szolgád által. Hála legyen érte mindörökké.“

Megköszönik Istennek az „ételt és italt, amely biztos záloga az örök életnek“; kéri, hogy az Egyház legyen „tökéletes az isteni szeretetben“, és hogy Isten egyesítsen minden hívő lelket abban az országban, amit számukra készített. Végül a megszokott felkiáltás következik: Jöjjön el a Te országod! Múljkék el a világ! Jöjj el, oh Uram! Maran atha! Amen.

Akkor aztán Mária kezébe vette a régi szokás szerint lefátyolozott átváltoztatott kenyeret. Ivott „az áldozat kelyhé“-ből. Áldozott. Kilenc hónapon át hordta méhében az örök Atya Fiát, hogy emberi testet adjon neki, hogy „megtestesítse“ Istent — és tejével táplálta. Most pedig hozzá jött az Úr, hogy átváltoztassa saját képére, hogy testével, vérével táplálja, „átistenítse“. „Ahogy én élek az Atya által“ — magyarázta, „úgy él általam, aki engem eszik: növelem és gyümölcsözővé teszem. Örök élete vagyok és én feltámasztom“. Ebből a szentáldozásból merített Mária erőt, hogy bevárja az Úr jövetelét, amikor majd kiszakítja a száműzetés szomorúságából és bevezeti világosságának országába.

Az összejöveteleken a testvérek feltárták, közreadták lelki kincseiket,

a tanításokat, a kinyilatkoztatásokat, magyarázataikat, a Szentlélek által sukallt himnuszokat, zsoltárokat, hogy Istent dicsérjék -s Jézust áldják: „Méltó vagy, Urunk Istenünk, minden tiszteletre, dicsőségre és hatalomra, mert Te vagy az, aki a mindenséget teremtette, és a Te akaratodból létezik minden. Tisztelet és hatalom, dicsőség és áldás legyen a Báránynak, akit feláldoztak és aki most trónján uralkodik, mert erre érdemes“. Végül ismételen elmondták az Ament és az Alleluját, bizonyágot adva, milyen nagy lelkesedés fűtötte az újkeresztényeket, akik felvételtek Isten országába és örökösei lettek a nagy ígéretnak.

Mária hallgatott, mert nem volt hivatása, hogy beszéljen ezeken a gyülekezeteken, alárendelt maradt a törvényhez híven. Annál bensőségesebb volt lelkiélete. Újból és újból átélte Jézus életét, amit Jeruzsálem minden köve és a testvérek életének minden mozzanata emlékezetébe idézett.

Megfigyelték Jeruzsálemben a szombati sétákat? A zsidónók törvényükhöz és régi szokásaikhoz híven felöltik legszebb ruháikat, lefátyolozzák, felékszerelik magukat és csoportokban mennek ki a városból és lepihennek valamely fal vagy olajfa árnyékába vagy az utak mentén lévő lejtőkön. Az özvegyeket könnyű felismerni sötét ruhájukról és ékszertelenségükről: „Miért diszítsem magam, mikor az Úr megalázott és levette fejemről koronámat?“ Tehát nem vétünk a történelmi hűség ellen, ha elképzeljük a Boldogságos Szűzet, amint „testvérei“, barátai vagy családtagjai és az Úr Jézust követő jámbor asszonyok kíséretében meglátogatta az emlékezetes helyeket. „A templom északi részén, itt, a Juhok kapuján ment ki, amikor Bethaniába indult és a Bethesda tavánál, Anna, az anyám háza mellett meggyógyított egy nyavalyatöröst. Ezen a keleti kapun jött be dicsőségének napján, amikor a tömeg lelkesen ünnepelte benne Dávid fiát és a királyság megalapítóját! Itt a Getszmani-kertben szenvedte el a haláltusa borzalmát és nem volt senki, aki vigasztalta volna. Ezen a — részben még ma is létező — lépcsőfokokból álló úton ment le Siloe és Cedron felé élete utolsó estjén és itt jött vissza megkötözve és rugdalva azok által, akik Kaifás házához vezették. Ezen a nagy kövekkel kirakot magaslaton, a Gabbathán, amely még ma is látható — és a görögök Lithostrotosnak nevezik — ítélték el mint egy gonosztevőt és ezen a kényelmetlen úton láttam őt a nehéz keresztet vinni!... a Golgotára... a város kapujához; itt láttam a kereszten meghalni és itt helyezték a sírba, amely ma üres!...“

Mindenfelé kereste a nyomdokait annak, akit teljes szívéből szeretett úgy is mint Fiát és úgy is mint Istenét!... És a kíséretében lévő asszonyok is a nagy drámára gondoltak, amelyet végigéltek és amelynek elsírták minden könnyüket. Tekintetüket Jézus mennybemenetelének hegyére fordították és az angyal szavaira gondoltak: „Látni fogjátok visszajönni“.

Mária látta Jézust újraéledni testvérei, Jeruzsálem szentjeinek személyében. Nem voltak-e alázatosak és megvetettek ezek a „názárethiek“ is, akiket Nazari Jakab a kegyetlenül kipróbált prófétákhoz és a hősiesen tűró Jóbhoz hasonlított? Gondolt a királyokra és a vezetőkre, akik gyermeke ellen szövetkeztek és most börtönbe vetették Pétert és Jánost, bezárták és megostorozták a többi apostolokat. Gondolt igazságszolgáltatásuk kegyetlenségére és a házkutatásokra, amelyeknél Tarzusi Pál, a farizeusi hagyományok fanatikusa Jézus káromlására kényszerítette a testvéreket és erőszakoskodásaival menekülésre készítette szegényeket, úgy ahogyan neki is menekülnie kellett Egyiptomba, hogy gyermekét megmentsse a haláltól, Istvánra gondolt és a hamis tanúkra, a gonosz ítéletre és kinszenvedésére.

(Folyt. köv.)

Terjeszd a Ferences Közlönyt!

A nagy mesélő.

Rajcsinez: Szt. Ferenc és a báránycsa a Golgotai Kápolnában.

Don Fernandez a zárdakertet körülvevő oszlopcsarnok magas aláépítményén üldögélt és mosolyogva hallgatta a folyosóról nyíló ajtó lépcsőjén kuporgó mezítlábas, darócruhás emberkét.

Zaccaria testvér nagy mesélő volt. Ha egyszer rászánta magát, hogy alamiznaszedő útján egy-egy félórára megpihenjen, csak úgy ömlött belőle a szó. Don Fernandez pedig szívesen elhallgatta volna napestig, hiszen olyan csodálatos és meghatóan szép volt, amit rendje alapítójáról, Francesco atyáról és társairól beszélt...

Már második éve ismerte Zaccaria testvért és nagyon szívéhez kötött. Bámulta örökös derűjét, gyermeki egyszerűségét, jóságát, megértését és azt a nagy szegénységet, amit önként vállalt magára és olyan boldogan viselt. Rajta keresztül pedig szinte megmagyarázhatatlan vonzalmat érzett a kisebb testvérek iránt. Vágyódott, hogy minél többet tudjon róluk és életükről. Türelmetlenül várta a szombati napokat, amikor Zaccaria testvér az olivarezi remet-

ségből bejött Coimbrába és a Santa Crux-apátságba is bekopogtatott a la mizsnáért...

Olivarez talán két mérföldre feküdt a várostól. Magányos, békés hely; a jámbor Urraca királyné ajándékozta Portugália első ferenceseinnek. Pedro Nuno kanonok, a királyné gyóntatója, többször megfordult a szegénységnek ebben az áldott hajlékában s látogatásai alkalmával mindig dicshimnuszt zengett Fernandeznek a testvérek életének evangéliumi szelleméről... Ilyenkor szöbahozták Francesco Bernardonét is, az umbriai völgy Szegénykékjét, aki nem is volt pap, hanem egy dúsgazdag asszisi posztókereskedő csinos, vidám fia, aki mintegy tizenhárom év előtt hátfordított szórakozó, könnyelmű életének, Isten szolgálatára szentelte magát és az anyagiasságba, fényűzésbe merült embereknek az Evangéliumot hirdette, nem is annyira szavaival, mint inkább életével...

Valahonnan a messzeségből tompa moraj tört a zárdakertbe. Zaccaria testvér ijedten ugrott talpra.

— Oh én mihaszna! — kiáltott alázatos bűnbánattal — elfecsegem az időt s közben nyakamba szakad a vihar!... No most szedhetem a lábam, hogy el ne ázzék zsákomban a sok jó alamizna!... Isten áldjon, uram és adjon békességet!

Nagy lendülettel vállára vetette zsákját és futva indult a kapu felé.

Fernandez alig bírta követni. A küszöbről még utána nézett, amíg a súlyos teher alatt meghajló alakja eltűnt a házak között s aztán ment vissza cellájába. Elővette a Szentírást tartalmazó vastag kódexeit és belemerült kedvenc tanulmányába. Mostanában ritkán jutott az olvasáshoz, tanuláshoz. Don Cesare, az apát, rábizta a szegények és utasok ellátását s ez meglehetősen lefoglalta idejét. A nap minden órájában jöttek a koldúsok és utasok is, akik szállást kértek éjtszakára vagy egy kis meleg ételt.

Marokkóban . . .

Bum . . . bum . . . Nehéz, döngő léptek hangzottak a folyosón, Fernandez otthagya irbupluját. A kapus — gondolta. — Engem keres! . . . Csakugyan. Már nyílt is a cellaajtó.

— Don Fernandez — szólt be a szélesvállú, hatalmas férfiú, — öt testvér van itt. Olyanok mint az olivareziek. Azt mondják, egyenest Itáliából jönnek és Marokkóba készülnek a pogányokhoz . . .

— Marokkóba?

Don Fernandez kettesével hagyta maga mögött a lépcsőket. A folyosón ott állt az öt testvér. Fáradt, elcsigázott volt az arcuk, de a szemük mosolygó. Az egyik előrejött és bemutatkozott.

— Berardo vagyok, a kisebb testvérek rendjéből. Ezek társaim, akikkel Francesco atya óhajára Marokkóba készülünk a pogányok megtérítésére. . . Ime, uram, az ajánlólevelünk. . . Isten nevében szállást kérnénk néhány éjtszakára.

Fernandez fogta a pecsétetes írást, de csak futó pillantást vetett a sorok közé. Tele volt izgalommal. Száz kérdés izott ajkán. Mégsem szólt. Érezte, le kell küzdenie érdeklődését. Ezek az emberek alig állnak a lábukon. Ki tudja, mióta gyalognak. Pihenésre van szükségük. Így hát néhány kedves, barátságos szó kíséretében elvezette őket az utasok számára fenntartott épületszárnyba. Kijelölte szobájukat. Ő maga hozta be nekik a vizet, hogy lemoshassák magukról az út porát.

— Majd este értetek jövök — mondta a végén. — Az apátúr óhaja szerint a vendégeink velünk étkeznek az ebédlőben. Addig is nyugodjatok le bántan. Azt hiszem, jót fog tenni egy kis nyugalom.

Ezen az éjtszakán nem jött Fernandez szemére álom. Gondolatai az öt kisebb testvérnél időztek. Mindegyre maga előtt látta őket az ebédlőben, amint don Cesare kérésére beszámolnak küldetésükről. . . Milyen élénk, festői módon beszélt Berardo. Valósággal odavitte őket a bájos kis Porciunkula-kápolnához. Megmutatta Francescót, a sötétszemű, finom Francesco atyát, amint a maga dallamos, édes hangján kijelenti, hogy Isten azt kívánja tőlük, menjenek a pogányok közé és hirdessék Krisztus ígését, úgy mint az apostolok. Leírta útjukat s úgy állította be mint a szegénység diadalmenetét. Legtöbbnyire a szabadban háltak. Étélük kenyér volt, amit ha különösen izessé akartak tenni, belemártották egy-egy forrás friss vizébe. . . Vezetőjük, Vitale testvér Arragoniában megbetegedett s miután gyors felépüléséhez nem volt remény, könnyes szemmel megváltak tőle. Elszóta Berardo viselte a kis csapat gondját. . . Fernandez érezte, hogy hol elsápad, hol előnti arcát a vér. . . Tekintete végigsiklott az izlésesen terített asztalon, a terem gazdag berendezésén, a maga és társai puha, hófehér ruháján. Oh, micsoda ellentét! . . . És micsoda ellentét a lelkekben is! . . . Micsoda apró kis mécses az apátság falai közt égő isteni szeretet ehhez a ferences lángoláshoz képest, amely országokon, tengeren át világít és úgy siet a vértanúság felé, mint egy szerelmes vőlegény menyegzőjére. . . A kanonokokat is megkapta valami homályos sejtésem, hogy ez az öt mezítlábás, darócruhás férfi valami nagyra, szentre készül. . . Némelyek megborzongtak, másokat elfogott a meghatottság és nem is titkolták a szemükbe lopodzó könnyeket. . .

A kisebb testvérek missziós útjának híre hamarosan túlnőtt az apátság falán. A kapus alig győzte beengedni a látogatókat. Mindenki meg akart ismerkedni a messzi földről jött szerzetesekkel, akik nem félnek a mohamedánok fanatizmusától, és ha kell, vérüket is lelkesedéssel odaadják az Úr Jézusért... Pedro Nuno kanonok révén Urraca királyné is tudomást szerzett a kisebb testvérek hősiek vállalkozásáról. Rögtön magához rendelte őket és el sem engedte a királyi palotából, amíg szokott jóságával elő nem készítette útjukat Lissabonba s onnan hajón a még mór megszállás alatt lévő Szevillába.

A vértanuk nyomain...

Multak a hetek...

Közeledett az ős. Elhervadtak az apátság kertjében a rózsák. Sárga faleveleket kergetett a kavicsos úton a szellő.

— Don Fernandez nem tetszik nekem egy idő óta — mondta az apát don Raimondnak. — Sápadt és merengő... Ugyan mi bántja?

A tudós professzor kifordította tenyerét.

— Nem tudom. Hallgatag és magabazárkózott. Pontosan végzi kötelességét, de látom rajta, hogy a lelke máshol jár...

— Nem beszélnél vele?

— Ha kívánod, szívesen...

Don Raimondo még aznap délután bekopogtatott egykori tanítványa cellájába. Fernandez kedves mosollyal fogadta. Hellyel kínálta. De a beszélgetés vontatottan indult, s végül teljesen megszakadt. Valóságos megkönnyebbülés volt számukra, amikor hirtelen feltáruult az ajtó és belépett Pedro Nuno kanonok. Fernandez felugrott székéről.

— Ugye hírt hozol róluk? Látom az arcodon.

Don Pedro okos arcáról csakugyan leviláglott, hogy tud valamit, ami másokat is érdekel.

— Hát igen — mondta karját szélesen kitarva. — Most jövök Urraca királynőtől. Megmutatta a levelet, amit Szevillából küldött kerülő úton egy keresztény kereskedő...

— Élnek?

Don Pedro vállat vont.

— Ki tudja?... De várd be türelemesen híreimet... Tehát. A testvérek szerencsésen megérkeztek Szevillába. Az említett keresztény kereskedő befogadta őket házába. Nyolc napot töltöttek nála. Éjjel-nappal imádkoztak. A kilencedik napon aztán elmentek egy mecsetbe és prédikálni kezdték az Evangéliumot. A jelenlevő mohamedánok annyira elképedtek ezen a példátlan vakmerőségen, hogy azt hitték, bolondokkal van dolguk. Nekimentek a testvéreknek és kiverték őket templomukból. Erre Berardóék elmentek egy másik mecsetbe. Itt is ugyanaz a jelenet ismétlődött... Mire kapták magukat, jelentkeztek az emir palotájában és mikor a nagyúr elé vezették őket, lelkes szavakkal buzdították, térjen az igaz Isten hitére... Az emir kezdetben csodálkozott, majd dühbe gurult. Ha fia közbe nem szól, menthetetlenül végük a jó testvéreknek...

— Tovább, tovább — sürgette Fernandez kipirulva.

— Kegyelemképen bezárták őket egy toronyba. De hát ez nem volt számukra akadály... Kimásztak a torony peremére és onnan prédikáltak Jézusról az arrajáróknak... Persze az örök hamarosan rájöttek, jelentést tettek...

— És?

— A kereskedő azt írja, sikerült megtudnia, hogy az emir több keresztény fogollyal egyetemben Marokkóba számúzta őket... További soruk ismeretlen... Isten kezében vannak... Nem kétséges azonban, ha

Marokkóban is ilyen haláltmegvető bátorsággal küzdenek a hitért, előbb-utóbb vértanúságra jutnak!...

Don Rajmondo egy percre sem vette le szemét Fernandezről. Figyelte minden mozdulatát, minden szavát, felkiáltását. Oh, most már olvasott a lelkében, mint a nyitott könyvben. Most már értette, micsoda titkos sóvárgás emésztí. Alig várta, hogy don Pedro magukrahagyja.

— Fernandez fiam, — mondta csendesen, — te elvagyódsz tőlünk.

Fernandez ajka megrándult. Egyideig hallgatott, de aztán hevesen, szenvedélyesen törtek fel belőle a szavak.

— Nem tagadom... Vannak napok, amikor börtönnek érzem az apát-ságot és szökni szeretnék!... Kinlódom és szenvedek!... Szent irigység emészt, hogy ezek a kisebb testvérek annyira odaadhatják magukat Istennek... Mit nem adtam volna, ha velük tarthatok... Valami üz és hajt, hogy kövessem őket... Apostol legyek!... Megmutassam Istennek, hogy képes vagyok a legnagyobb áldozatra is... A véretem is örömet ontom... —

— Fiam, — szakította félbe a kanonok — le kell küzdened ezt a nyugtalanságot... Istennek nem csak vértanúkra van szüksége, hanem szorgalmas munkásokra is... A fontos az: teljesítsd kötelességedet azon a helyen, ahová a Gondviselés állított!...

Fernandez lehajtotta a fejét. Nem felelt. Nem akart ellenkezni tanárával, de szíve lázasan zakatolta: vértanúság!... vértanúság!

A laikusok kötelessége.

Ketten beszélgettek. Egy pap és egy laikus. Vallási dolgokra is sor került. A laikus meglehetősen tudatlanságot árult el. Amikor látta, hogy a pap kissé csodálkozva néz rá, mentegetődni kezdett, hogy hát ő mérnök, nincs ideje ilyesmivel foglalkozni, de meg hát erre — szerinte — nincs is szükség, ez a papok dolga... A papok irányították eddig is vallásérkölcsi és hitbéli dolgokban az emberiséget.

— Jó, jó, — felelte a pap — de az irányítás nem egyenlő a gyámködással. Felnőtt férfinek kötelessége, hogy vallását mélyebben megismerje. Erre a középkorban is találunk nem egy példát. Szt. Benedek és Assisi Szent Ferenc is laikus volt, amikor megkezdték évszázadokon át kimondhatatlan áldást árasztó tevékenységüket. Dante ugyancsak laikus volt és nem pap, amikor megírta halhatatlan *Isteni Színjátékát*... A mai korban pedig, amikor a tanultság már nem a papság előjoga — úgy mint a középkorban, — hanem az emberiség közkinccse, senki sem mentegetheti magát, ha a hit és vallás kérdéseiben tudatlan...

Bizalom az imában.

Afrikában száraz időszak volt. A misszionárius azt mondta a gyermekeknek: holnaptól kezdve esőért imádkozunk. Másnap az egyik leányka ernyővel a hóna alatt jelent meg az iskolában. Társai általános nevetéssel fogadták.

— Hát te miért hoztál ernyőt? — kérdezte a misszionárius.

A kislány nagy szemeket meresztett.

— Hiszen az atya mondta, ma esőért imádkozunk... Én nem akarok megázni...

Az ima erejében nekünk is ilyen gyermeki hittel kellene hinnünk!

Krisztus közelében.

„Boldogok, akik sírnak, mert ők majd vigasztalást találnak.“ (Máté 5. 5.)

(Folytatás.)

Nem minden kesergés és sirás szerzi meg Istentől a boldogságot és vigasztalást! A sokféle lehetőségéből csak azokat tartja az Isten erre a nagy jutalomra méltónak, akiknél a szomorkodást és könnyeket az Isten szeretete fakasztja. Az Isten szeretete pedig a következőkben lehet indító ok:

1. *Saját bűneink.* Nincsen ember, akinek életében ne volna több-kevesebb sötét pont. Lehet, hogy ezek csak Isten és a saját lelkiismerete előtt ismeretesek. De lehet, hogy másoknak is van róla tudomásuk. Akár így, akár úgy, de egészen biztos, hogy van miért szomorkodni, esetleg sírni. Még a szentek között is ritka, akinek nem lett volna súlyos vétke. Bocsánatos bűn nélkül földi halandó egy sincs, az Úr Jézust, a Szeplőtelen Szűz Anyát és talán Keresztelő Szent Jánost kivéve. És a bocsánatos bűn sem csekélység, mert Istent bántja, a szeretetet kisebbíti... Ebben is van bőven siratnivaló. Ezért is tanácsos a bűnbánati vezeklés!...

Gonzaga Szent Alajosról tudjuk, hogy mindössze gyerek korában követett el egy-két bocsánatos vétket! És mégis olyan szigorúan vezekelt és sanyargatta ártatlan testét, mintha nagy bűnös lett volna. Még künn a világban, szüleinek főuri házában hetenkint háromszor kenyéren és vízen böjtölt, ágyába hasábfát tett, hogy így is gyötörje testét. Titokban felkelt és az éjszaka nagy részét imába töltötte. Ezt a kemény önsanyargatást a szerzetben folytatta. Mikor mérsékletre intették azt mondta: „*Görbe vasdarab vagyok, és azért jöttem a szerzetbe, hogy kiegyenesítsen az önmegtagadás és vezeklés alapácsa.*“ 1591. márciusában Rómában kitört a pestis járvány. Könyvei mellől készséggel sietett a betegek segítségére. Az utcán egy beteget talált, vállára vette és bevitte a kórházba. Ettől a betegtől ő is megkapta a bajt és rövid szenvedés után visszaadta lelkét Teremtőjének! 24 évet élt és szent lett! Az a szigorú vezeklés és bűnbánat, melyet koraijúságában kezdett, tette ily gyorsan szentté!

A bűnök felett érzett fájdalom és az ebből származó vezeklés tehát még azoknál is helyénvaló, kik olyan megkülönböztetett szerencsében részesültek, hogy nagyobb vétket soha az életben nem követtek el. Éppen Szent Alajos szokta mondogatni: „*Nem gondolom, hogy a kegyelem vezeklés nélkül hosszabb időn át urrá tudna lenni a természet.*“ A bűnök felett való kesergés és sirás egybekapcsolva szigorú önfegyelmeléssel biztosíthatja a jóban való állhatatosságot és vele az örök vigasztalást és maradandó boldogságot. Aki a bűnök felett, mégha kisebbek is azok, könnyen napirendre tér, az kiteszi magát annak a veszélynek, hogy lassankint nagyobbakat is elkövet. Az elbizakodókat az Isten megalázza...

Ennek a példának felemlítésével nem azt akarom hangsúlyozni, hogy mindenkinek így kell vezekelnie, aki szent akar lenni! Nem is bírná ezt mindenki, de meg vannak szentek, akik — bár vezekeltek, — de nem ily szigorúan és szentek lettek. Van tehát más út is a szent élet felé... Ez csak egy a sok közül!

A nagy vezeklő, aki szintén csak kisebb botlásokat követett el, *Boldog Szuzó Henrik*, élete szépen megvilágítja ezt az állítást. Dömés szerzetes volt és szinte emberfeletti szigorúsággal vezekelt. Télen is csak egy takarója volt a fűtetlen szobában. Lábai elfagytak és mégsem ment melegedni a közös tűzhöz. Oly kevés vizet ivott, hogy ajkai kicserepesedtek, must, halat, tojást nem evett. Gyümölcsről is két évre lemondott, pedig nagyon szerette. A házirendet aprólékos pontossággal megtartotta. És

ezekhez az önként vállalt szenvedésekhez jöttek a különféle lelki gyötrelmek, kísértések. *Negyvenéves korában felhagy visszavonult életmódjával, vezeklőeszközzeit a Rajnába dobja és missziós vándorapostol lesz.* Az Úr-isten taligásának nevezi magát, akinek kötelessége az embereket a bűn mocsarából kimenteni. Isten szeretetét felebarátjainak mentése által szolgálja. Mindenkit segít, ahogy csak tőle telik. Mégis üldözik. Kútmérgezőnek tartják, erőszakos várurak vérdíjat tűznek fejére. Nem csügged. Vezeklése helyett most a lélekmentéssel együtt járó fáradalmakat és szenvedéseket ajánlja fel a jó Istennek! És hogy a csere tetszett a jó Istennek, mutatja az a sok kegyelem, mellyel elhalmozta... Minek biznysága, hogy az Egyház hivatalosan boldogai közé sorozta. — A bűnbánó vezeklésnek sokféle módja van!... A lényeges az, hogy valamilyen formában vezekeljünk vétkeinkért!

A nagy bűnbánók vezeklése és zokogó sírása bizonyítja legmarkánsabban az Úr szavainak igazságát, hogy: boldogok, akik sírnak...

Az Evangéliumból is ismerünk ilyen könnyesszemű vezeklőket. *Magaz apostolfejedelem, Péter is ezek közé tartozik.* Túlzott önbizalommal jelentí ki Mestere előtt: „ha mindnyájan megbotránkoznaq in benned, én soha meg nem botránkozom! Mondá neki Jézus: Bizony mondom neked, hogy ez éjjel, mielőtt a kakas szól, háromszor tagadsz meg engem. Mondá neki Péter: Ha meg is kellene halmom veled, nem tagadlak meg téged...“ Ezt az erős ígéretést és fogadkozást követte a háromszori megtagadás. És megszólalt a kakas! Ekkor eszébe jutott Péternek az Úr szava. „*És kimenvén onnan, keserves sírásra fakadt.*“ (Máté 26.) A férfi könny nehezebben indul, és őszintébben hull...

És az Údvözítő megbocsájtott érte; föltámadása után említést se tesz róla. És meghagyja nagy méltóságában, melyre kegyelme felemelte... Teljesedett Péteren a bűnbánó könnyeket síróknak tett vigasztaló ígélet...

Hogy Mária Magdolna könnyei mennyi boldogságot és vigasztalást nyertek, azt mindnyájan tudjuk! Azt azonban már csak a jó Isten tudja, hogy a bűnbánó vezeklésnek ez az örökszép példája mennyit használt az idők folyamán a kárhozatnak indult bűnösök megtérítésében... Hányan és hányan nyertek erőt és bátorságot Magdolna könnyeiből és az Úrnak megbocsájtást biztosító szavaiból, mit a könnyek árja váltott ki!... „Megbocsájtatnak bűnei, mert igen szeret!...“ Ezt a nagy szeretetet a könnyek hirdették.

Ha Mária Magdolnaénál is több és nagyobb a bűne valakinek, még akkor sem szabad csüggedni és kétségbeesni! Az Úr Jézus megkülönböztetés nélkül, mindenkire kiterjedő érvénnyel mondotta, hogy: boldogok, akik sírnak, mert ők majd vigasztalást találnak! Minél mélyebben bukkott el valaki, annál több indoka van a sírásra bűnei miatt és minél őszintébb a megtérést jelentő zokogó bánat, annál boldogabb lehet és annál edesebb vigasztalást remélhet.

Judásnak nem az volt a legnagyobb szerencsétlensége, hogy elárulta Mesterét, hanem az, hogy bűntudatra eszmélve, nem bűnbánó lélekkel, keserves sírással ment az Úr Jézushoz, hanem kétségbeesve, bűnének borzalmas erédményét látva öngyilkosságra vetemedett! Ha Péter és Magdolna módjára bűnbánó könnyeket hullatott volna, most nem a kárhozat fia volna, hanem az Isten irgalmának bátorító bizonyítékaként, a bűnbánat szép példája gyanánt szentjeink között tisztelnénk. Így most a megátalkodottság riasztó példáját szemléljük szomorú végén!

A jobb lator megtérése és bűnbánata is sok tanulságot nyújt! Ő nem sírt, egyetlen könnyet nem ejtett, legalább az Írás nem tesz róla említést és mégis részesült az igazi vezeklők boldogságában és vigasztalásában. Lelki szemét élessé tette a kegyelem. Az Údvözítő legemberibb elhagyatottságában ismeri fel benne az ég és föld Urát. Mély hittel könyörög:

Emlékezzél meg rólam, Uram, ha Atyád országába jutsz! És Jézus: Bizony mondom neked, ma velem leszel a paradicsomban! (Lukács 23.) Egyetlen bűnbánó, könyörgő felkiáltás megnyeri a teljes és tökéletes bűnbocsánatot! Örök boldogság, mérhetetlen vigasztalás!...

Ebből azt a következtetést vonhatjuk le, hogy az igazi bűnbánat is lehet könnyek nélkül. Nem mindenki nyeri meg a könnyek adományát. Aki bírja, hálás lehet érte. De akinek nem adatik meg, elcsüggednie nem kell, mert enélkül is lehet igazi bűnbánó! A lélek fájdalma, erős elfordulása a bűntől és elszakíthatatlan csatlakozása az Istenhez, képezik lényegét az őszinte vezeklésnek. A bánkodás, kesergés az elkövetett Istenbántásokon, megszerzik mindazt, amit mások könnyekkel elérnek.

A szentgyónáshoz szükséges bánatnak tehát nem kell okvetlenül könnyekben útat találniok, elégséges az a benső bánkodás és fájdalom, melyet annak tudata táplál, hogy Istent, a legfőbb Jót és Atyát sértettük, szolgálatát megtagadtuk. — A tökéletesség felé haladóknak sem kell feltétlenül kisírni szemüket. De minden erejükből arra kell törekedniök, hogy a hűtlenséget mindent lebíró, még a halált is megvető hűség váltsa fel. Soha többé szándékos hűtlenség! Ez a legvigasztalóbb bűnbánat!...

P. Roznik Rajnér O. F. M.

Egy édes titok.

Irta: Dr. Magnin Elekné.

„Minden dolog tele van Istennel.“
(Folignói Angela.)

Az apostolok közül Szent András csatlakozott legelőször az Úr Jézushoz. Mikor Keresztelő Szent János megmutatta neki a Messiást, rögtön utána ment. Az Üdvözítő hátra fordult: Kit keresel? — És Szent András nem elégedett meg azzal a felelettel, hogy a Messiást keresem. Azt sem mondta, hogy hallgatni akarlak, mikor fogsz beszélni a zsinagógában. Nem, ez neki kevés! Ő egyenesen azt akarja tudni, hogy hol lakik az Üdvözítő. Vágyakozva kérdezi: Mester, hol lakol? — Ezt szeretném tudni, ha bármikor felkereshesselek és egyszer-egyszer majd ott maradhassak nálad. Az Úr Jézus meglátta szívében ezt a gondolatot és azt felelte: „Jöjj és lásd!“ — Ezekkel a szavakkal hívta meg Szent Andrást apostolának, tanítványának, bizalmas barátjának.

Szent András megsejtette, milyen boldogító érzés Jézussal együtt lenni. — Ezt érezzük mi is. Ezért tettük le a fogadalmat, hogy most már mindig csak Neki szolgáljunk, hogy az Ő barátai legyünk. A keresztségben Isten fiai lettünk. A fogadalommal e még szorosabb szövetséggel Jézus bizalmasaivá fogadott. Egészen természetes, hogy a legbensőbb barátok szeretnének mindig együtt lenni. Mindig együtt lenni és soha el nem válni. — Ezzel a meleg érzéssel a szívünkben menjünk mi is az édes Jézus után és kérdezzük meg: Mester, hol lakol? Nekünk is azt feleli: Jöjj és lásd! — Hiszen minket is meghívott a szerzetesi életre, tanítványának, apostolának, bizalmas barátjának.

Hol lakik Jézus? A tabernákulumban. Sajnos a templomban nem lehetünk mindig Vele. Életünk legnagyobb részét éppen a templomon kívül töltjük. Hogy lehetnénk akkor mindig Nála? — Ezt nem is kívánja Jézus, velünk jön Ő. Isten mindenütt jelen van. Erről mi rendszerint megfeledkezünk. Pedig lehet-e, szabad-e megfedkezünk a legjobb, a leg-hűségesebb barátról, aki soha egy pillanatra sem hagy el minket.

Folignói Szent Angelának mondta egyszer az Úr: „Közelebb vagyok hozzád, mint a te saját lelked.“ És hogy mi is felbátorodjunk még hozzá tette: „Ha valaki azt akarja, hogy szívében lakjam, nem vonulok ki tőle s aki engem látni óhajt, szívesen mutatom magam és ha beszélni óhajt velem, szerfölött nagy örömmel beszélek én azzal.“

„Mester, hol lakol? — „Jöjj és lásd! Ott ahol te.“

Egy fejedelemtől mondják, hogy egy alkalommal nagyon fontos ügyben hívta össze az ország nagyjait. A trónterembe gyűltek egybe, de a király nem foglalta el a trónt, csak leült egy székre a többiek mellé. Beszédét pedig így kezdte: „Az elnöki széket, a trónt adjuk át a mi Királyunknak, az Úr Jézusnak. Ha figyelembe vesszük, hogy Ő itt van, akkor mindannyian lelkiismeretes véleményét fogunk adni.“

A lévai terciáriusok z á s z l ó j a

Ilyenfélekép kell éreznünk nekünk is. Jézus mindig velünk van. Nem annyit jelent ez, hogy állandóan Isten jelenlétére kellene gondolnunk?! Néha annyira lefoglal a munkánk, hogy minden más gondolatot kizár. Nem annyira gondolat kell ide, mint állandó tudat. Ha tudom, hogy valaki van a szobában, mindjárt másképp viselkedem, még ha nem is gondolok az illetőre. — És valaki csakugyan velem van mindig: Jézus.

Egy ismerős családban történt. Reggelizés közben megszólalt az egyik gyerek: „Az egész család itt van az asztalnál. Anyuka, apuka, a gyerekek. Még a Jézuska is itt van. Itt van csak nem látjuk.“

Jaj, ha látnánk asztalunknál az Úr Jézust! Taián felsikoltanánk az örömtől. Nem látjuk, de tudjuk, hogy itt van. És ez a tudat is kimondhatatlan öröm számunkra. Különösen, ha meggondoljuk, hogy az Ő jelenléte nem pusztá kényszerűség. Szívesen van velünk, annyira szívesen, hogy velünk akar lenni akkor is, amikor nem akarnánk. Ha valahol nem akarják beengedni, addig kopogtat, amíg ajtót nem nyitnak előtte. Kopogtat, hogy észre vegyük, hogy el ne feledkezzünk Róla, házunk állandó Vendégéről.

Vajjon miért kopogtat? Miért akar velünk lenni?

1. Elsősorban azért, mert *nekünk jót akar.*

Valóban jó nekünk, ha az édes Jézus állandóan mellettünk áll. Milyen másképp megy a munka!

Az egyik templom építésénél meglátogatta a munkát egy miniszter. Szóba állt az emberekkel és sorba megkérdezte, mit csinálnak? Az egyik azt felelte: Dolgozom; a másik: Követ török; a harmadik: Keresem a kenyerem. Végül akadt egy, amelyik így válaszolt: Istennek építék templomot!

Általában az emberek nem látnak tovább a munkánál. Dolgozom, követ török, számolok, varrok, kapálok. Milyen nyűg lehet a munka ilyen szűk látókörben. Viszont milyen könnyű annak, akit a legegyszerűbb munkánál is fogva tart az a tudat, hogy Jézusnak épít templomot. Mert minden szó, minden tett, amely Jézus jelenlétében, Jézusért történik, építi azt a kis kápolnát, amelyen Jézus bekopogtatott. Egy kis pólyás gondozásában, a gyerek nevelésében, egyáltalán a másokért és a magunkért végzett munkában az emberi lélek szentélyében élő Jézust szolgáljuk.

Ligouri Szent Alfonz szigorúan fordult egyszer az egyik szerzeteshez: Kinek csináltad ezt a munkát? — Neked, atyám. — Szerencséd, hogy csak *nekem* és nem a jó Istennek!

Igen, Jézusnak nem lehet akármilyen munkát, akármilyen életet adni. Pedig Ő mindig figyel, hogy mi kerül ki a kezem közül. Belenéz a könyvembe, a gondolataimba, mellettem áll a hivatalban, az utcán, a mezőn, nézi, hogy használom a ceruzát, a főzőkanalat, a kapát, figyel a szavaimat.

Pár évvel ezelőtt alakult Angliában egy eredeti klub. Női egyesület ez és a tagok célja, hogy megszépüljenek, még pedig minden természetellenes, kozmetikai beavatkozás nélkül. Alapítónőjük rájött, hogy *bizonyos tornagyakorlatok* végzése megszépíti a női arcot. Ez az egyik fegyverük. A másik pedig, hogy *csakis szép gondolatokkal szabad foglalkozniok*, mert ez is igen nagy hatással van az arcvonásokra. Úgy látszik, igazuk van, mert az alapítónő leánya csupán ezzel a módszerrel annyira megváltozott, hogy egy hercegnek akadt meg rajta a szeme. El is vette feleségül. — Mesébe illő, de mégis megtörtént eset.

Nekünk is az a célunk, hogy *szebbek legyünk — lelkileg.* Tornagyakorlatunk minden mozdulat, amelyet a napi kötelesség diktál. *Egyetlen szép gondolatunk: maga Jézus.* Csupán az a tudat, hogy az édes Jézus velem van, elég arra, hogy megszépüljön a lelkem. Persze mindenekelőtt *ki* akarom hangsúlyozni, hogy az *édes* Jézusról van szó. Aki nem érzi, hogy Jézus jelenléte édes, az nem ismeri Őt. Az előbb menjen Utána, keresse meg a leggyöngébb Barátot a Lázár sírjánál elsírt könnyekben, a legirgalmasabb tekintetet Magdolnával szemben, a megtestesült együttérzést a naimi ifjú sírjánál, a meleg Gondviselést a megsokasodott kenyerekben. A legtermészetesebb közvetlenséget a kánaai mennyegzőn. Ugyanez a Jézus kilépett az Evangélium lapjairól és belépett a mi házunkba. *Ugyanez* a Jézus, az édes Jézus. Ne ismerjük hát félre! Ma is szívesen megosztja bánatunkat, ma is résztvesz örömeinkben. ma is gondoskodik rólunk és várja, akarja, hogy természetes, meleg, közvetlen életet éljünk

Vele. Akarja! Érezzük ennek az édes szónak a súlyát? Akarja, hogy így szebb legyen a lelkünk.

Páter Mateo egész életét arra áldozta, hogy Jézust a családok otthonaiba állandó vendégül meghívattassa. Ez a nagy apostol egy pár elragadó példát közöl velünk. Ezekből kiviláglik, mennyire átalakító, megszépítő hatással van Jézus eleven jelenléte a lelkekre. A következő eseteket mind az ő könyvéből vettem.

Páter Mateo apostoli munkája abban nyilvánul, hogy Jézus Szívét trónra emeli a családokban. Képét megtisztelő helyen kifüggesztik kis ünnepség keretében és ettől a pillanattól kezdve a család minden tagja érzi, hogy Jézus köztük van. Az egyik családban a hitetlen apa nem vett részt az ünnepségen. Utána azonban bement a szalonba, ránézett Jézus képére, de rögtön le is sütötte a szemét. „Nem bírta ki a Vendég tekintetét.” Észrevehetőleg feszélyezve érezte magát. Kis idő múlva türelmetlenül rászólt a feleségére: „Kit hoztál a házukba? Valaki van itt. Mondom, hogy van itt valaki. . .” „Ekkor a gyermekek megismételték azt az imát, amit a hitetlen apáért mondtak el az ünnepségen. S a befejezésnél már az apa is térdre esett a Vendég előtt.

Egy másik családnál sürgöny jött, hogy katona fiúk elesett a harc-téren. Az édesanya letette a sürgönyt Jézus képe elé, a családdal elmondta a Hiszekegyet és aztán hozzátette: Isten mindég bölcs és jó. Legyen meg az Ő akarata! csak akkor kezdett el sírni, ott Jézus lábánál.

Ugyanúgy lehet örömeinket is megosztani Ővele. Egyik helyen boldogan futottak haza a gyerekek bizonyítványaikkal. Jutalmat is kaptak. Az apa is boldog volt, de először Jézus elé irányította gyerekeit. „Először mutassátok meg a Királynak, hisz' Ő akkor is Királyotok marad, ha én már meghalok.”

Talán legmeghatóbb az említett esetek közül a következő. Fiatalasz-szony beteg ágyához hívták Páter Mateót. Elmondták házaseletük rövid történetét. Kimondhatatlanul sokat szenvedtek. „Szerencsétlenek vagytok ugy-e, gyermekeim?” — kérdezte a páter. „Szerencsétlenek? Nem, soha sem voltunk — felelte a férj. — Igaz, sok nyomorúságon mentünk át, de Jézus mindig velünk volt. Az is igaz, hogy most el akarja venni a feleségem, de jogában áll. És — majd utána megyek egyszer én is. És akkor még boldogabbak leszünk hármában odafönt, mint idelent voltunk mi hárman.”

Mikor jutunk el mi is ilyen emelkedett lelki világba? Mikor? Ha mindig Isten közelében, Isten szeme előtt élünk.

Sokszor panaszkodnak törekvő, jó lelkek, hogy nem tudnak haladni a lelki életben. Pedig mindent megtesznek, mégis mintha egy helyben topognának. Lehet, hogy minden mást megtesznek, de ezt az egyet nem: A templomajtóban ne váljunk el Jézustól! Ne felejtjük el, hogy Jézus velünk van, velünk jön, együtt él velünk, ott abban a szobában, ahol én, te, ő, és mi élünk!

Hányszor recseg a rádióknak, de csak azért, mert rossz irányba van állítva. Így a lelkünk is. Fordítsuk vissza Jézus felé és nem lesz semmi hiba.

— Jézus bekopogtatott beengedtük és most itt van. Most és mindég. — Milyen szép így minden. Szebb a munka, mert szebb a lélek, ha érzi, hogy Jézus tekintete pihen rajta.

Nagyon érdekes összehasonlítani, hogy az egyes nemzetek hogyan határozzák meg az egy jelentésű kifejezéseket. Ilyen érdekesség pl. hogy amíg a magyar keresi a kenyeret, addig a német megszolgálja a pénzt, (Geld verdienen), viszont a francia elnyeri az ezüstöt (gagner d'argent). Ha e nemzetek fiai aszerint dolgoznának, amit e kifejezések mondanak, akkor a franciák lennének legszerencsésebbek. Az ő kifejezésük leg-

többet mond. Így ők azzal a biztos tudattal állanak munkába, hogy nyerni fognak. Gagner d'argent.

A lelki életben is vannak, akik keresik a mennyországot és vannak, akik megiszolgálják a mennyországot. Jézus mondja, hogy aki keres, talál, — és az is biztos, hogy Isten nem hagyja viszonzás nélkül a szolgálatokat. Nekem mégis ez a kifejezés tetszik legjobban: *elnyerni a mennyországot*. Legkönnyebb munkába állni, ha így előre vetjük reményünket: Elnyer- ni a mennyországot. De ezt a reményt azok élik át legteljesebben, akik Jézussal együtt dolgoznak és gondolkodnak, esznek és alszanak, örülnek és sírnak. Hogyne volna közel a remény azokhoz, akikhez közel van maga a mennyország: Jézus, — és akikre közvetlen közelből hull a mennyország ezüstje: Jézus édes tekintete.

Csak asszonyok!

Özvegy Bíró Andrásnének izgalmas napja volt.

Látogatóba jött hozzá egy távoli rokona. Bíróné ugyan megszokta a vendégjárást. Az oszlopcsarnokos vén kuriában mindig a legteljesebb rend uralkodott. A vendégszobák ragyogtak a tisztaságtól. S Julis szakácsnő messze földön híres volt kitűnő főztjéről.

De hát Bíróné gondja nem is a ház körül forgott. Azon mesterkedett, hogy rokonát, aki a Katolikus Akció vezetésében meglehetősen előkelő szerepet töltött be, összehozza a helybeli terciárius község tagjaival.

— Tudod, Mariskám — mondta a nevelt lányának — a jó terciárius- nak minden alkalmat fel kell használnia, hogy a ferences szellemet mindenütt terjeszthesse. Ennek legjobb módja pedig ez: *Mutassuk meg, mi- lyen áldásos munkát végez egy-egy rendiközség!*

A vendég azonban nem mutatott nagy lelkesedést a harmadikrend iránt. Csak félfüllel hallgatta Bíróné fejtegetéseit. Néha feltett ugyan egy-egy kérdést, de hangja elárulta, — hogy csak udvariasságból. Semmi kedvet se mutatott, hogy elmenjen a délutáni rendi gyűlésre. S mikor megtudta, hogy a negyven terciárius közül mindössze kettő a férfi, a többi nő, főleg öregasszony, megvetően legyintett a kezével.

— Csak asszonyok!

Ezzel a maga részéről letárgyaltnak tekintette az egész harmadik- rendet.

Bíróné érezte, hogy arcába fut a vér. Hej, ha most úgy szabad fo- lyást engedett volna szavainak. De hallgatott. Terciáriusságának húsz esztendeje alatt sok mindent tanult Assisi Szent Ferenc iskolájában. Töb- bek között azt is, hogy az indulat nem alkalmas mások meggyőzésére. Né- hány nyugodt, szelíd szó eredményesebb, mint a leghevesebb dörgés, vil- lámlás.

Ebéd után a vendég lepihent. Bíróné kiment a konyhába. Megbe- szélte Julissal az uzsonnát, meg hogy mit lehetne küldeni a tüdőgyulla- dásban megbetegedett Irma néinek a szegényházba. Aztán elővette a kö- tését. Kötött jó egy arasznyit a szegény gyerekeknek készülő ruháskán s közben a tisztítóhely lelkeiért imádkozott. Fél három tájban hozták a postát. Ekkor félretette a kézimunkát. Átfutotta a két levelet és elolvasta az újságot. Ez az újságolvasás nem ment olyan egyszerűen, mert Bíróné- nak volt egy különös szokása... Miközben lelke fölvette a világ minden tájáról érkező híreket, mindjárt bele is kapcsolta az isteni Gondviselés működésébe... A háborús hírnél így fohászzkodott: Oh, Uram, adj békét!..

A politikai viharnál: Szentlélek Úristen, világosítsd meg vezetőink elméjét!.. Büntettnél: Uram, bocsáss meg nekik, hisz nem tudják, mit cselekszenek!.. A halotti jelentésben szereplőket Isten irgalmába ajánlotta, a házasság révébe evezőket a Szűzanya oltalmába... Az új kinevezettek számára kegyelmet kért, hogy hivatásukat Isten dicsőségére töltsék be...

Amikor a folyó só falán az ingaóra elütötte a fél négyet, Biróné elindult az otthonba. Mint Szent Ferenc hűséges gyermekéhez illik, mosolyogva, kedves, barátságos szavakkal üdvözölte a nővéreket, de a szíve tele volt szomorúsággal. Csak asszonyok! Csak asszonyok! — visszhangzott benne a rokon hangja. Érezte, hogy az ő részén van az igazság s ezt valahogy ügyesen meg kell mondani, de nem jutott eszébe semmi okos gondolat... Az igazgató észrevette nyugtalanságát. Meg is kérdezte tőle: Történt valami, Klára nővér? Nem, nem akart panaszkodni. Az ilyet különben is nehéz elmondani. A gyűlés végén azonban mégis arra határozta magát, meghívja teára az igazgató atyát, aki egyben a plébánosa is. Ki tudja, hátha neki sikerül felébresztenie a rokon érdeklődését Szent Ferenc és a ferences eszme iránt.

A vendég és az igazgató atya hamarosan élénk beszélgetésbe merültek. Biróné szerényen meghúzta magát és látszólag teljesen lefoglalta a kötése. Valójában feszült figyelemmel kísért minden szót. Az Akció Katolikánál kezdtek, de hamarosan rátértek a terciáriusokra és a helybeli viszonyokra is.

— Ami azt illeti, — mondta a plébános — volt egy idő, amikor magam is gondolkoztam, mit ér az olyan terciárius község, amelyben csak asszonyok vannak... Keseregtem is, miért nem jönnek a férfiak... Egyszer aztán kezembe került *dr. Minn* cikke az *asszony titkos papságáról*. Nem olvasta véletlenül?...

— Nem.

— Én megtanultam kívülről... Egy helyen a nagyanyjáról beszél. Azt mondja: „Tőle kaptam az első sejtelmeket arról, amit ma a világiak apostolkodásának, vagy Katolikus Akciónak neveznek. Ő minden cselekedetét, szenvedését, átélését a jó Isten és a kereszt lábához helyezte. Mondhatom, többet ért példája sok egyetemenél, mind a négy, a teológiai fakultást is beleértve. Ő tanított meg bennünket gyermekeket a kenyér megbecsülésére, amikor megszegés előtt a kereszt jelét rajzolta rá. Minden szobában, kamrában, pincében szentelt barkát helyezett el, hogy emlékeztessen Isten és az Úr Jézus oltalmára. Ha szenvedett, csendesen és türelmesen viselte. Néhány szál virágot vitt a Fájdalmas Szűz oltárára s ebből vigaszt, kegyelmet merített. Ő tanított meg arra is, hogy az ember tetteiért Istennek felelős... Az Egyház és a társadalom megújulásának — írja tovább *Minn dr.*, az asszony megszentelésével kell kezdődnie, mert minden emberi közösség szétesik, ha az asszonyok nem gyökereznek a természetfeletti életben; a mai hagyomány nélküli és csak az ésszerűségre törekvő világban mindennél fontosabb az asszony csendes apostolkodása és hiszem, nem tévedek, amikor azt mondom, a mai Katolikus Akció azt akarja elérni, ami a nagymamáknak magától értetődő!“... Lássa, kedves Biró úr, ez a cikk nagyon megvigasztalt és egyben felnyitotta a szemem is... Hogy miért?... Mert éppen a harmadikrend az, amely ilyen nagymamákat nevel...

— Szép, szép, — hagyta rá a vendég kissé zavartan — de hát azért ön mégis túlságos fontosságot tulajdonít a harmadikrendnek.

— Távolról sem. Az én szerény véleményem szerint épp az ellenkezője áll fenn: túl kevésbé ismerik fontosságát!... Éppen ma, amikor anynyit beszélünk a katolikus akcióról... Mert kérem, kétségtelen, hogy a *katolikus akciónak a térdeken kell megindulnia, vagyis az imádkozó hívek rohamával. És ez az imádkozó sereg nem más, mint a harmadikrend...*

Gondolja meg, hogy rendi imájával, a napi tizenkét Miatyánkkal, amit az Egyház szándékára mond, milyen hatalmas erőket mozgósít és milyen hathatósan befolyolják Isten világkormányzatába.

— Ez új beállítás. Most hallom először — jelentette ki a vendég csodálkozva. — Érdekes... Ez a tizenkét Miatyánk az Egyház szándékára, sohasem jutott volna eszembe.

— Pedig óriási dolog, ha tekintetbe vesszük, hogy a terciáriusok száma meghaladja a három milliót... Naponta 36,000.000 „Jöjjön el a Te országod!...” 36,000.000 „Istennek Szent Anyja, imádkozzál érettük bűnösökért...” 36,000.000 „Dicsőség az Atyának és Fiúnak és Szentlélek Istennek...” Nem is szólva arról, hogy a terciáriusok közül kerül ki a legtöbb köznapi miselátogató, gyakori áldozó, búcsúnyerő, szegénylélekmentő...

Csend támadt. Biróné boldog mosollyal nézett a két ablak közt függő Szent Ferenc képre, aztán a rokonra tévedt tekintete. Elgondolkozó arcra meredt maga elé. Látszott, mély benyomást gyakoroltak rá a terciárius pap szavai.

— Hát igen, — mondta nagysokára — belátom, tévedtem... Jó, ha az ember megismeri az érem másik oldalát is. Bocsáss meg, kedves Anna, — fordult Birónéhoz — hogy olyan meggondolatlanul és hozzánemértéssel nyilatkoztam a te kedves terciáriusaidról... Megígérem, hogy tanulmányozni fogom a ferences eszmét. Addig is, megkérem a főtisztelendő urat, mondjon holnap egy szentmisét, hogy a jó Isten adjon nekünk még sokkal nagyobb számban terciárius anyákat és nagymamákat...

— y — t —

„Hidépítő testvérek.”

A középkorban jámbor férfiak megalapították a „Hidépítő testvérek” egyesületét. Tevékenységük abban állott, hogy önzetlen felebaráti szeretettől vezérelve, az utasok könnyebbségére hidakat vertek a folyók fölé.

Legyünk mi is „Hidépítő testvérek”, és jópéldánkkal, irgalmas felebaráti szeretetünkkel, imánkkal, verjünk hidat embertársaink számára a földről a mennyországba.

Őrizd a liliomokat.

Chambord gróf, a Bourbon királyi család utolsó sarja ifjú korában egy értékes kézimunkát kapott ajándékol. Arany alapra három liliom volt hímézve s alatta a mondás: „Serva lilia” — őrizd a liliomokat. Nevelője megkérdezte tőle, tudja-e, mit jelent ez.

— Óh igen, — felelte az ifjú — védjem a Bourbonokat és szerezzek tiszteletet nevüknek!

(A három liliom ugyanis a Bourbon család címerjele.)

— Helyes, de nem jelenthet valami mást is ez a jelige? — folytatta a nevelő.

— Óh, dehogynem — felelte komolyan a királyi vérből származó ifjú.

— Buzdítás is lehet számomra, hogy őrizzem meg tisztaságomat! Ami ezt illeti — tette hozzá — nyugodt lehet. Első szentáldozásom napján tiszta szívet ígertem Istennek és a Boldogságos Szűznek, s ígéretemet minden körülmények között megtartom.

Terciárius szülő, így beszél a te fiad is?

Szent Antal bemutatkozik.

Irtta Pálffy Erzsébet grófnő.

Ismerek két nyugdíjas tanítónőt. Az egyik nyolcvankét éves, a másik hetven. Negyven éve laktak ugyanazon a helyen: egy városkörnyéki villában. A villa ugyan kicsi volt, kényelmetlen s a hozzátartozó területet csak nagy jóakarattal lehetett kertnek nevezni, de ők meg voltak elégedve.

Mint derült égből a villám, csapott le közéjük egy szép napon a hír: a háziúrnak szüksége van a lakásra, ki kell költözködniök!

*

Kétségbeesett hangulatban találtam a két jó öreget.

— Nem fogom túlélni ezt a lakásváltozást — panaszkodott a nyolcvankétéves. — Meg fogok halni... Gondolja meg, negyven év...

— Mi lesz velünk, mi lesz velünk — tördelte kezét a másik. — Ebben a negyedben szó sincs üres lakásról... A városi lakbért pedig nem bírjuk a mi kis nyugdíjunktól...

— Nehéz helyzet, — mondtam — de nem reménytelen. Forduljanak Pádúai Szent Antalhoz. Ő biztosan meg fogja magukat segíteni.

Az idősebbik gyámoltalan tekintetet vetett társnőjére. Az megcsóválta a fejét.

— Ezt nem teszem. Nem vagyok barátja a szentek tiszteletének... Ha szükségem van valamire, magával a jó Istennel tárgyalok!

— Szép, szép, de — ne haragudjon — nekem az a nézetem: Isten előbb hallgat meg Szent Antal kérésére, mint a magáéra vagy az enyémmé... Földi ügyeinkben is csak úgy van: könnyebben elérünk valamit, ha van valami befolyásos pártfogónk.

— Lehet. De én nem ismerem Pádúai Szent Antalt. Meg vagyok győződve, eszébe sem jut, hogy pont engem segítsen.

— Én meg merem állítani, — jelentettem ki határozott hangon — hogy éppen most fog önnek bemutatkozni... Kérem próbálja meg!... Csak egy esetet mondok: Nemrégiben Bécsbe utaztam. A határhoz érkezve, az autóbuszkalauz elő akarta venni jegylyukasztóját, de hiába kereste, nincs és nincs sehol... Kalauz úr — szoltam rá, — kérje Szent Antalt! Emberem nagyott nézett. Elmosolyogta magát. Aztán mégis követte tanácsomat. Elő is került a lyukasztója.

Az én tanítónóm elgondolkozva meredt maga elé. Úgy látszik, nehezen szánta rá magát, hogy feladja évtizedeken át vallott elvét. Végül mégis győzött a szükség.

— Hát nem bánom, — mondta megadóan — ha ön azt hiszi, hogy Szent Antal tehet valamit, megpróbálom.

*

Néhány nappal a felmondási határidő letelte előtt egy lapot kaptam. „Szent Antal megsegített! — írja a jó öreg tanítókisasszony. Találtunk lakást, itt, egészen a közelben. Szébb és kellemesebb, mint a régi... Mindketten igen boldogok vagyunk. Éljen Szent Antal és ön is, aki a jó tanácsot adta!”

*

Igy mutatkozott be Szent Antal ismerőseimnek.

S ezt a kis történetet azért beszélem el, mert bizakodom, lesznek, akik ettől kedvet kapnak megismerkedni Pádúia csodatevő Szentjével, azok pedig, akiknek már „bemutatkozott”, terjeszteni fogják tiszteletét Isten nagyobb dicsőségére és az emberiség javára...

A kereső, áldó atyai tekintet.

Szent Ferenc Atyánk
egyik ősi képe.

megtudta, sőt egyenesen meghívást is kapott, hogy látogassa meg a Szentföldi Múzeumot.

És ez a jóságos, őszhajú plébános meghatódottan mondotta: sokfelé jártam, a londoni, római, berlini stb. múzeumokat végig tanulmányoztam, de sehol sem éreztem azt a lelki hatást, amit itt ebben a többihez képest parányi múzeumban. És biztatott, hogy menjek el, biztosan nem fogom megbánni.

Ekkor igen elszégyeltem magam. És jó volt, hogy nem tűztem fel harmadikrendi jelvényemet, igaz, hogy otthon is felejtettem, — mert nekem, mint ferences család tagjának okvetlen tudnom kellett volna erről az intézményről, sőt töviről-hegyire ismernem kellett volna.

Amikor újra fennjártam gyönyörű fővárosunkban, egy egész délelőtöt szántam arra, hogy én is megnézzem és jóvátegyem eddigi mulasztásomat.

És itt, kedves olvasóim elé tárom szívem érzelmeit és szerény észrevételeimet, amelyekből bizonyára sokan lelki hasznot fognak meríteni, ha azokat megfontolják.

A 83-as villamoson kiértem a Mátyás király ősi vadaskertjébe, — mert itt fekszik a ferences zárda és a szentföldi múzeum — és három percnyi gyaloglás után ott is voltam a Heinrich István-u. 3. szám alatt.

Mint őszinte ferences léleknek, — legalább is arra törekszem — régi vágyam, hogy Szent Pálnak Timóteusokhoz intézett szavait valahogyan magam vagy mások által megvalósítsam, vagy megvalósulva lássam. Ezen Szentlélek sugallta szavak pedig a következők:

„Hirdesd az igét, állj elő vele, akár alkalmas, akár alkalmatlan; ints, kérj, fedj türelemmel és tudománnyal.“ (II. 4, 1—2.)

Lelkem úgy fáj, ha látom az emberek hitközönységét és tapasztalom Bíboros Hercegrímás Urunk által oly sűrűn hangoztatott hitbéli tudatlanságot, ami legfőbb oka a hitközönységnek. Az Úr Jézus is hányszor hangoztatta és mentegette bántalmazóit: „Nem tudják, hogy mit cselekszenek...“ „Nem ismerik az Atyát és akit Ő küldött...“

Mindenfelé jártam, kerestem, kutattam, könyveket bújtam és figyelmemet állandóan arra szegeztem, hol fogom megtalálni a hitnek világos, könnyű és megkapó, modern és mégis mély tanítását.

Budapesten jártam. Mikor hazafelé utaztam, egy igen kedves plébános úrral kerültem egy szakaszba és a hosszú úton beszédbe elegyedtünk.

Szavaiból hamarosan kitetszett, hogy világlátott ember, nagy tudása és óriási világ- és emberismerete van. Bölcs és buzgó lelket fedeztem föl benne, aminek nagyon-nagyon megörültem. És beszéd közben elmondta, hogy egy érdekes esetből kifolyólag — amit itt nem írok le —

Egy öreg, kedélyes kőműves mester foglalatostkodott az újonnan vágott ajtó bemeszelésével és szívélyesen elirányított, hogy s mint jártak, mivel még korán volt és a házbeliek a szentmisével és takarítással voltak elfoglalva.

Belépek az ajtón és mindjárt szembe találok magam egy gyönyörű szép Szent Ferenc szoborral, mintha éppen engem várt volna. Megállok előtte és nézem. Első pillantásra meglep. Sötét bronz remekmű, az arc érdekes fényezésű és szeme föfelé a távolba fúródik, kezét pedig manikájába téve elmerülve áll. Csend és némaság, nyugodt, de mégis nagynagy cselekvés sugárzik ki e szoborból. Valóban ilyen lehetett a mi Atyánk, amikor égre szegezte könnyes szemét és bensejében forró fohászok, szent sóhajok gerjedeztek az Úr dicsősége és a lelkek üdve után. . .

Nem is tudom leírni élményeimet és gondolataimat, amit azon néhány percig éreztem, amíg e szobor előtt álltam.

„Isten hozott Benneteket, lelketek szülőföldjének múzeumába! Célunk és kötelességünk, hogy a Krisztus-járta Szentföldről méltó ismeretet adjunk és növeljük lelketekben a hit, remény és szeretet isteni erőnyeit, amelyek nélkül e földön élni kinszenvedés, reménytelen és értelmetlen bolyongás.“

És olvasni kezdem a felette levő, igazán ferences ízű felírást: „Szent Ferencnek a jóságos Isten dicsőségéért és az emberek lelki üdvösségéért lángoló lelkületével és felebaráti szeretettel fogadunk itt minden Testvérünket és Nővérünket, szegényt és gazdagot, ifjút és öreget e kicsiny múzeumban.“

„Őszinte kívánságunk, hogy Szent Ferenc Atyánk itt álló szobrán élő lelki mélyebb látást, a világ hiúságai fölött magasságba tekintés kegyelmét megnyerjétek az ő hathatós imája által, aki méltó volt Krisztus szent sebeinek — Szentföld legnagyobb kincsének — hordozására.“

„Kérünk Benneteket, Krisztus szerelmére, legyetek lángoló és buzgó tisztelői Szentföldnek, amelyből ma is szertesugárzik az örök boldogság dicsősége, de egyben a kálváriás élet titka és a szenvedés örök értéke.“

Ennek a megindító szózatnak hatása alatt indultam el — és pedig egy egész délelőttöt szánva rá — a nyolc terem meglátogatására. Közben mások is jöttek és egyszer egy ferences atya, máskor pedig egy arabatípusú fiatal-ember magyarázatát hallgattam, de igyekeztem egyedül elmerülni ennek a gazdag kincsesháznak élvezetében.

Most nem írom le — és bizonyára ki is hagyná a szerkesztő atya a múzeum töviről-hegyire való leírását, — csak mint végeredményt és következtetést írom le ezeket:

Ebben a múzeumban két irányt látok feldolgozva:

Először domborműveken, térképeken, tájképeken, fényképeken keresztül akarják bemutatni a világ legszentebb kegyhelyeit. Aki figyelmesen elolvassa a felírásokat, tisztába jön ezek jelentőségével és helyzetével. De ezt mindenki nézze meg maga, és nagyon ajánlom, hogy csinálja utánam, és ne sajnálja az időt „amit erre „pazarol“, mert ez „szent“ idő lesz számára és pedig igen sok tudásnak és tiszta látásnak a forrása.

Másodszor több teremben találkoztam érdekes tanító képekkel. Így pl. a Szentírásról és szenthagyományról, a vallásról három kép is függ egymás mellett. Ezekből megértjük, hogy a vallás az Isten és én viszony, és megtudjuk, hogy mikor és hogyan adta a teremtő Atya gyermekeinek a vallást, és azt is látjuk, hogy bizony nem is mindegy, milyen vallásúak vagyunk. Úgyesen van levezetve az Isten adta és az emberfaragta vallások egésze sorozata.

Igen megkapó a megváltói jövendölések összefoglalása, és az Isten és a sátán: a bűn és az erény harca, eszközeik és eredményeik.

Érdekes megfigyelést tettem a látogatók soraiban. Amikor még nagy

fáradtsággal magyarázták a vezetők a szentföldi képeket, domborműveket, sokszor hallottam beszédeket, és ki erré, ki arra tekintgetett. Amikor azonban egy-egy ilyen kép előtt álltak, mindenki érdeklődéssel figyelt, sőt többen visszamaradtak, vagy később vissza-visszatértek, hogy újra tanulmányozzák ezeket az érdekes és annyira fontos igazságokat bemutató képeket.

Azért most úgy érzem, hogy sok jóakaró Testvérem és Növérem és sok száz múzeumlátogató nevében mondhatom, jó lenne ezeket a képeket nyomtatásban is kiadni. Tiszta látást, egyszerű és kézenfekvő feleletet kapunk általuk a legfontosabb vallási kérdésekre, amelyeket eddig is ismertünk, de összefüggésüket nem vettük észre és nagyobb fontosságot nem tulajdonítottunk nekik.

Én végül is hálás vagyok, hogy a jó Isten kegyelméből megismerhettem e múzeumot. Sokszor áll előttem Szent Ferenc Atyánk messzetelektől szobra. Úgy érzem, ő engem is keresett... engem is várt és végre megtalált... De azt is érzem, hogy sok öröme van neki abban a nagyvonalú, magyar ferences szívből sarjadzott munkában és törekvésben, amely mellett eddig mi sokan közönyösen mentünk el. Magam megígérem, hogy minden alkalmat megragadok ennek a reánk nézve oly nagy dicsőséget jelentő műnek terjesztésére!

Imre testvér.

Mi ketten álmodunk, megyünk.

*Álmodtam egyszer csodásat, szépet,
A felhők felett jártam veled.
Ahol nincs árny, csak fény s virágok
S ragyogó kék ég a fejünk felett.*

*Repülünk együtt mi, kéz a kézben,
Lélek a lelket viszi fölfelé.
És úgy haladunk összeforrvá
A nagy, hatalmas, jó Isten felé.*

Kubinyiné Gombos Sarolta.

Nagyasszonyunkhoz.

*Rózsák között jár a lelkünk,
ha rád nézünk Szűz Anyánk.
Sok-sok fehér s piros rózsá
illata száll Tehozzád.
Fehér rózsá a Te lelked,
piros rózsá a szívünk
s illatával felszáll Hozzád,
lángoló szeretetünk.*

*Füzért fontunk a rózsákból,
nézd csak édes Szűz Anyánk.
Illatukkal fohászunk és
könnyörgésünk száll Hozzád.
Magyarnéped, örökséged,
most segítsd meg, el ne hagyd,
magyaroknak Pátrónája,
Nagyasszonyunk, Mária!*

Molnár Izabella.

A Ferences Mária Misszióárius-nővérek Tananariva-i (Madagaszkár) missziós telepén, a Szeplőtelen Szűz Máriának gyertyák fénytengerében úszó, valóságos virágerdőtől körülvevett szobra előtt buzgó imába merül a nővérekkel együtt az egész háznép.

A litánia könyörgéseire szép csengő hangon válaszolnak mind egyszerre: „*Ora pro nobis!*“ A kápolna ma zsúfolásig megtelt, — egy hely mégis üres az első padban, közvetlen a Madonna közelében... Józsefnek, a „bölcész“-nek a helye...

Ugyan hol lehet épen ma, a szép május hónap első szombatján? Hiszen ő mindig előljárt a Mária-tiszteletben. Barátait ez méltán nyugtalanítja, mert bár hallgatag, magányt kedvelő bölcész hírében áll, azért sok jóbarátot számol a mi Józsefünk. Dacára előrehaladott korának, erőteljes karja mindig készségesen áll bárki szolgálatára; ezt legjobban tudják a kicsinyek, a gyöngék, a szegények... Ezidén például megművelte annak a sereg gyerekkel özvegyen maradt X. Máriának rizsföldjét „Arivonimá“-ban, — de az aratás után nem fogadott el semmi fizetést. — József segítette a beszakadt hidat kiemelni s ő hordta a legnehezebb kődarabokat... József cipelte a hátán a nehéz fakötegeket egy szegény betegnek, úgyhogy szinte görnyedett alatta.

Mégis furcsa egy alak ez a József! Multját *titok* fűdi; csak épen annyit tudnak róla, hogy a „bara“-k törzséhez tartozik, akik egykor a „Piros Sziget“ déli részét benépesítették; ez a törzs hatalmas erejéről és harcias jelleméről egyaránt híres. Már régóta egyedül él egy magányos kunyhóban, amelynek egyedüli bútorzata az ajtóra akasztott feszület, a Jótanács Anyjának egy durva képe, egy agyagkorsó és egy bot.

József szorgalmasan résztvesz a misszióstelepen tartott minden ajtótosságon, de főképen közismert az ő buzgóságos tisztelete a „*Masina Mary*“ (Szűz Mária) iránt. Állandóan nyakában hordja a megviselt zsinóron függő érmét. Ezt a zsinórt a világon semmi kincsért föl nem cserélné újjal: „Ezt megtartom utolsó lehelletemig!“ — mondta erélyesen, amikor helyette szebbet akartak neki adni.

Kérem az „Úr Jézust“!

A nála járt jóbarátok lélekszakadva jöttek vissza:

— Kedves anya, József a kunyhóban van... a földön fekszik... nem ad feleletet... talán már meg is halt!...

A halál még nem állt be, hanem szélhűdés vetette földre az éjszaka és bár lába renyhe maradt, erős szervezete lassanként föléledt.

— Így egyedül meg is hallhattam volna — mondá a hozzá siető és őt gondozásba vevő nővéreknek. — Küldjete hamar a Páterért, hogy hozza el az „Úr Jézust“!

— Igen, az atya mindjárt itt lesz, de nézd, József, te beteg vagy, ápolásra szorulsz, tehát nem maradhatsz itt messze kint. Jöjj velünk Tananarivába, ott a kórházban jobban ápolhatunk, mindened meg lesz, sőt áldozhatsz is mindennap.

A jó öregnek nagyon nehezebbé esett drága szabadságáról lemondani, azonban még jobban félt attól, hogy elhagyottan és szentségek nélkül fog meghalni. Így hát elfogadta az ajánlatot és a „bölcészt“ még aznap este bezállították a kórházba s a kápolna közelében levő szobácskába fektették.

Nincs mit titkolni: a helyzet válságos. Józsefnek egyetlen legfőbb gondja az, hogy a nagy útra a lehető legjobban elkészüljön. Keveset beszél. Egészen magába száll... semmire sem figyel, néha fennhangon imádkozik. Hosszú, csontos újjai sohasem engedik el a szentolvasót. Hányszor érte rajta az ápolónővér, hogy az érmet csókolgatta, amelyet „megtart utolsó lehelletéig!”... És a titkát?... magával viszi-e a sírba?

Egyik reggelen, a szentáldozás után, egész váratlanul, önként kezdett bizalmasan beszélni. Szokásszerűen buzgó hálaadása közben egyszer csak félhangon suttogni kezd:

— Mily édes a szentáldozás, amikor a szív tiszta és nyugodt!... Ha rá gondolok, hogy ő nélküle...

— Nélküle talán most keresztény se volnál, ugy-e József?!

— Nemcsak keresztény nem, hanem még ezerszerre rosszabb!... Lásd, ő nélküle... kezeim vértől piroslanának!

A haldokló szeméből a rémület kifejezése olvasható.

— Szűz Mária nagyon jó volt hozzád, József. Ő igazán minden ember Édesanyja!

— Ó, de mennyire jószágos Anya!... Halgass meg, anyám, elmondom neked...

— Sok év előtt történt bár, mégis úgy emlékszem rá, mintha csak tegnap lett volna... Akkor még nem voltam keresztény, még sohasem hallottam Istenről. Kioto volt a nevem, a falubeliek az „erős” melléknévvel szólítottak. Senkisémmé mérkőzhettem velem... túlsok erő volt a karjaimban!

— Atyám vagyonos ember volt. Ökörscordája nemcsak számra volt tekintélyes, hanem főképp szépségéről volt híres. Én abban találtam minden örömet, ha a kövér távoli legelőkre terelhettem, mert a nyári melegben a környék fölperzselt füve nem volt elég a mi csordánknak. Akikkel útközben találkoztam, mind megirigyeltek, főképpen Razana. Hányszor vettem észre rám lövelt kaján pillantásait!... Ravasz gazember létére mindenre képes volt...

— Te, anyám, jól tudod, hogyan tesznek nálunk a pogányok. A patakok mentén tenyész egy hosszúlevelű, nagyon mérges növény. Aki valamelyik ellenségén meg akarja magát bosszulni, csak e növény leveleiből kell szednie; napnyugta után elmegy a varázslóhoz: pénzt, egy tyúkot, egy kecskét vagy egyéb ajándékot ad neki az ártalmas növény levelével és egy nevet sűg a fülébe: az ellenség nevét... Aztán nyugodtan hazamehet. Két, három nap múlva már szállong a hír, hogy ez vagy az... hirtelen meghalt... Hogyan? Titok!... Így tesznek a pogányok...

— Egy napon — folytatta — úgy tizenöt éves lehettem — misszionárius járt a faluban. Másodízben volt nálunk. Lelkeket kereső útjában többször végigjárta a szigetet: ápolta a betegeket, segítette a szegényeket, hogy mindnyáját a jó Istenhez vezethesse. Hirdette az örök igazságot és Máriaérmecskéket osztogatott ki közöttünk. Ha aztán legközelebbi látogatása alkalmával a hitújoncokat buzgóknak és kellően előkészülve találta, megkeresztelte őket. Én igen szívesen hallgattam: oly szépnek találtam, amit mondott! A keresztény hitre térést illetőleg mégis haboztam... Hiszen annyi mindenről le kellene mondanom... és főként szembe helyezkednem atyám haragjával!

— Egy este, amikor a szokottnál is nyugtalanabb voltam, elhatároztam, hogy megbeszélem a dolgot a hithirdetővel. Ő olyan jószágos, benünket „nagy gyermekeinek” szokott nevezni; majd ő megmondja, mit tegyek.

— Megvártam tehát a templomból kijövet; másnap el kellett utaznia tőlünk. Meghallgattott, aztán kezét vállamra téve, így szólt:

— Jól van, fiam majd meglátjuk. Ez az ügy várhat, amíg újra visszajövök. Maradj becsületes, teljesítsd kötelességedet, tégy jót a kicsinyekkel és gyöngékkal, de főképp *senkit se gyűlölj!*

— Aztán nyakamba akasztott egy érmet, ezt ni... „Ezt soha le ne tedd, Kioto, majd meglátod, a „*Masina Mary*“ kieszközli neked a kegyelmet, hogy kereszténnyé lehess. A viszontlátásra!“

Masina Mary meghallgatott.

— *Főképpen senkit ne gyűlölj!*... Már pedig Razana alávaló gyűlölete családunk és pont atyám iránt, nőttön-nőtt. Egy napon... — József hangja reszketett — egy napon atyámat a gyékényen kinyújtózva halva találtuk,

Kalocsai népviselet

bár néhány órával előbb még erőteljesen járt-kelt köztünk. Senki sem kételkedett abban, honnét jött a csapás... Mindenki Razana nevét sutogta, de ki merte volna azt hangosan kiejteni!?

— Én égtem a bosszútól!... A keresztesség utáni vágyat, javulási szándékomat, a hithirdető atya jótanácsait, mindent... mindent elfeledtem... Csak egy vágy emésztett: bosszút szomjaztam...

— Ah, mi szükség van nekem varázslóra!... Izmos karom, élesre fent hosszú késem elegendő. Elmenekültem az erdőbe — a dühtől örültem, bosszút lihegve futkostam egész nap, megállás nélkül, céltalan... Ki mondhatná meg, kicsoda véletlen vezérelt, hogy aznap este szembetaláloztam halálos ellenségemmel, atyám gyilkosával?...

— Rávetni magamat, földre teperni — pillanat műve volt. A szintén nagyon erős Razana kétségbeesetten védekezett, de Kioto erejével nem volt képes megmérkőzni... A tusa rövid volt, de borzalmas: két-három másodperc és Razana a földön fetrengett, térdemmel a mellét zúztam be, késemet föléje emeltem...

József lihegve hallgatott el. Az elbeszélés, de még inkább az izgatottság kimerítette. Az ápolónővér pihenésre akarta bírni.

— Nem, anyám, hadd fejezzem be! Hátha meghalok, talán még ma este... Akarom, hogy mindent megtudj és imádkozzál értem...

— Abban a borzalmas órában a misszionárius atya is egész biztosan imádkozott „nagy gyermekéért“ — és Masina Mary meghallgatta őt onnan felülről.

— Ez a zsinór volt, látod, anyám, ez az éremzsinór... Abban a pillanatban, amikor késemmel leszúrni készültem, a mozdulat megkésétt... ujjaim fönnakadtak ezen a vékony szálon... Egy pillanatra meglepődtem. Razana kihasználva a tétovázást, hirtelen kiszabadult és egy ügyes szökéssel eltűnt az erdővágásban... A nap már lenyugodott, engem sötétség vett körül. Fölálltam. Kezem már szabad volt, késem pedig a földön hevert... Akkor megértettem... Masina Mary nem akarta, hogy Kioto kezét vér szennyezze be. A bensőmben forrongó és szinte vakító gyűlölet hirtelen lecsillapodott, az Isten gyermekeinek boldogító gondolata átjárta lelkemet. Haj! csak egy másodpercen mult, hogy én, a reménybeli keresztény gyilkossá nem lettem!

— Néhány hét telt el ezután. A misszionárius atya visszajött a faluba; elmondtam neki a történeteket. Velem együtt adott hálát a jó Istennek és másnap megkeresztelt. Kérésemre magával vitt és nem hagytam el többé, hanem híven szolgáltam mindaddig, amíg csak át nem költözött az örök hazába.

— Miután Masina Mary-nak (Szűz Máriának) megígértem, hogy csak Istennek akarok élni, ide jöttem lakni és azóta soha többé nem tettem lábamat a szülőfalumba...

Most már tudod, anyám, miért szeretem annyira Mária-érmemet s miért nem akartam tőle soha megválni...

Május hónap egyik utolsó estéjén, amikor a kápolnából áthallatszott a kórházba az Ave Maria visszhangja, kedves Mária-érmét szorongatva, a bölcs József békében jobblétre szenderült... odaát várta már „Masina Mary“.

Az élettársak maguk között.

Hányszor előfordul, hogy a férjek panaszkodnak feleségükre. Nem nagy dolgokról van szó, csak olyan aprócseprő kicsiségekről, hibákról, amik majd minden asszonynál föllelhetők... Vagy tán nem is kicsiség?... Egy olasz ferences atya szokta mondogatni: A házasság boldogságát nem az elefántok, a szünyogok teszik tönkre...

Ime három kis példa.

*

— Képzeld, milyen mulatságos esetem volt ma!... Kijövök az üzletből és a Váci-utca sarkán beleütközöm...

A férj ragyogó arccal folytatja a történetet. Minden vonásán, taglejtésén látszik, mennyire élvezi azt, amit mesél.

Te, a kedves feleség azonban, egy cseppet sem találsz érdekesnek vagy mulatságosnak az esetet. Meglehet, hogy nem is az. . .

És mégis, tanácslom, hagyd abba a portörölést, körömvágást, regényolvasást, ha a férjed beszél, s ne véld, hogy eleget teszel, ha közbe-közbe szórakozottan hümmögsz. Fordulj élettársad felé. Nézz szeretettel a szemébe. Mutass kedves érdeklődést. Hadd érezze azt a semmi mással nem pótolható örömet: a feleségem megért!

*

— Készen vagy, édesem?

— Hogyne, csak kalapot teszek a fejemre!

A férj a legteljesebb bizalommal tudomásul veszi a feleletet és jókedvűen fütyürészve fel-alá jár az előszobában.

Te, a kedves feleség közben a tükröd előtt izgulsz: Nem, mégsem mehetek ki ebben a ruhában, hátha esni fog az eső! . . . Persze más cipőt is kell húznom . . . Jaj, pont most fut le a szem a harisnyámon! . . . Hát ez a kalap! . . . Lehetetlen! . . . Inkább a sapkám!

A férj meg csak vár, vár. Lassan elfogy a türelme. Előbb csak dörög, majd hangos szavakkal is kifejezést ad bosszúságának. Idegességben te sem maradsz néma. Végre nagy nehezen elindultok, de az ingerültség, rosszkedv ott marad köztetek.

Miért mondjátok mindig: készen vagyok! csak kalapot teszek! Mondjátok meg: egy félórácskát kérek! . . . S akkor a férj fel fogja használni ezt az időt, hogy elszívjon még egy cigarettát, befejezzen egy levelet, elolvassa újságjában a vezércikket vagy elnyújtózzon a kanapén és nem fog dühbegurulni a céltalan ödöngésben.

*

A cégvacSORa kedvéért borotválkozol újra. . . A főnöködnök akarsz tetszeni? — kérded, és gyanakvó arcod elárulja: Nem hiszek neked!

A férj rögtön észreveszi, hogy féltékenyekedsz és ez megbosszantja. Reggeli borotválkozása valószínűleg rosszul sikerült és az csak természetes, hogy a vacsorán, ahol főnöke is jelen lesz, s ki tudja, talán jövőjéről van szó, iparkodik kifogástalan külsőben megjelenni.

Miért játszod a detektív szerepét és miért teszel föl kérdéseket, amelyekből kiviláglik, hogy szíved mélyén arra gondolsz: rossz utakra tévedt a férjem. . .

A férfiak nem szeretik az igazságtalan gyanút. . .

Az alaptalan féltékenységet pedig egyenesen utálják.

Kínai közmondások.

Ha fázol, restséged hibás, — ha éhezel, henyélésed okozd.

*

A selyemhernyó selymet, a méh mézet készít — tanulj te is valamit, különben nem hasonlíthatod magad ez oktan állatokhoz.

*

A rút asszony és az ügyetlen leány legnagyobb kincs a házban (mert t. i. nem csábítják a férfiakat).

*

Mindig vidám a megelégedett, — mindig nyugodt a türelmes.

*

Fél a gonosztevő, hogy felismerik — retteg a sertés, hogy meghízik.

*

Az elkényeztetés nebánTS-virágokat nevel.

Rendi Élet.

A felvidéki terciáriusok nagy zarándoklata Szécsényben. Nagy és sokáig felejthetetlen napjuk volt a Nógrád és Hont megyei terciárius testvéreknek augusztus 2-án, porciunkula ünnepén Szécsényben. Húsz esztendő óta most volt először, hogy az Ipolyon túli terciáriusok is teljesen szabadon, minden feltartóztatás, rettegés és az Ipoly folyó szeszélyes vizén való átszökés nélkül jöhettek a nagy porciunkulai búcsúra. Ott voltak a ferencesgüjükért legtöbbit szenvedett ipolyvarbói, busai s a törincsi terciáriusok is teljes számban, akik a húsz esztendői cseh-elynomatás alatt csak a csizmaszárban álcsempészett „Ferenccs Közlöny“-ből és az „Isten Dalosai“-ból, ápolgatták Szent Ferenc Atyánk szellemét. Legmeghatóbb volt az egyházasgergei terciáriusok zarándokcsoportja, akik az eső ellenére is szép processzióban, a hívekkel együtt gyalog tették meg a hosszú útát. Ott voltak még a litkei, ipolytarnóci, szakali, ludányi, halászi, balassagyarmati, dejtári, pataki, nagyoroszi, drégelypálánki, hügyagi, őrhalmi, surányi, herencsényi, sipeki, varsányi, rimóci, endrefalvi, felfalusi, pilinyi, karancsági, sósahartyáni, karancskeszzi és póstyényi terciárius testvérek is majdnem teljes számmal. A porciunkulai búcsú előestéjén P. Szegedi Alfonz, O. F. M. szécsényi házfőnök mondott gyönyörű szentbeszédet, utána Havas Ferenc Kapisztrán nagybárkányi terciárius-plebános vezetésével hatalmas gyertyás körmenet volt a legméltóságosabb Oltáriszentséggel. Augusztus 2-án a 6 órai terciáriusok miséje után Greff Gyula rimóci, a 9 órai ünnepi szentbeszédet pedig Bozsonyik József sósahartyáni plébános, a kiváló egyházi szónok szökött a porciunkulai búcsú jelentőségéről, majd Havas Ferenc Kapisztrán terciárius-plebános ünnepélyes szentmisét énekelt nagy segédlettel. 11 órakor P. Sebestyén Sándor, O. F. M. terciárius igazgató gyűlést tartott, majd beöltöztetés és fogadalmtétel volt. Délután fél 2 órakor a vidékiek részére P. Csont Vianney János litániát és szentbeszédet tartott, amely után egy szép nap emlékével tértek övéikhez a messze vidékről összejött terciáriusok. Az áldozók száma meghaladta a 2000-et.

DEBRECEN. A rendiközség havi gyűlésein a testvérek minden hó 4-ik vasárnapján délután 4 órakor húsé-

gesen megjelentek. Február hó 6-án tartottunk egy teaestet, amely igen szépen sikerült. Az apostoli kormányzó úr öméltségának adtunk a rendi kápolna Szent Ferenc oltárára 250 pengőt. Április hó elején meglátogatta rendünket Vitéz P. dr. Bernárd dési (Erdély) házfőnök atya, amely alkalomból rendi otthonunkban 3 este 7 órai kezdettel lelki gyakorlatot tartott. Ezen igen sokan megjelentek a rend tagjain kívül világi testvérek is. Április 8-án délután 6 órai kezdettel megtartotta a fogadalmat és beöltözést, amelyen igen szép számmal vetünk részt a világiakkal egyetemben.

A kánai menyegző színhelye. Az első csoda vagyis a víznek borrhá változtatása a főoltár alatt történt, ahová az ajtón át lehet bemenni.

Ez alkalommal fogadalmat tettek: Tóth Lászlóné, Hoffer Erzsébet, Kiss Anna; beöltöztek mint ujoncok Papolczy József áll. mérnök, Kovács Tibor egyetemi hallgató, Horváth Amanda debreceni és Széll Gábor hajdúböszörményi lakosok, szeptember hó 8-án résztvettünk a nyiregyházi ferences zárda és lelkigyakorlatos ház szentelésén 12-en.

Működésünk: Eladtunk 16.800 Szív-ujtságot, 408 Ferences Közlönyt, 408 Szentföldet, 840 Isten Dalosait, 148 Kis Szent Teréz füzetet, 96 Missziós füzetet, 60 Katholikus Figyelőt, 63 papok szombatja füzetet, 200 Szent Antal naptárt, beteget látogattunk 137 esetben, vegyesházasságnál jegyespárokat figyelmeztettünk 21 esetben, régen nem gyónt testvéreket Istenhez vezettünk 7 esetben, sok esetben rászorult szegényeket segítettünk ruhával, pénzzel és élelmiszerrel, Szent Karácsonyra 18 rászorult szegénynek adtunk természetbeni adományt, több esetben szegényeket megvendégtünk, mindezeket tettük az Úr Jézusért és Szent Ferenc atyánkért. Kérjük a jó-ságos Istenünket, segítsen továbbra is bennünket, hogy minél több jót tesszünk a jó Istenünk dicsőségére és szeráfi Atyánk tiszteletére.

Vigh János K. János titkár.

A pécsi ferences terciárius ezévi máriagyüdi zárandoklatát idén fő-tisztelendő Jagicza Juvenál házfőnök, rendi igazgató atya vezette július hó 30-án. A Szűzanyának, mint a rend kegyes Pátrónájának újolag mélységes

hódolatát, gyermeki ragaszkodását és mélységes szeretetét hozta el a pécsi rendiköztség, hogy a Szűzanya áldott helyén a kegyelem tiszta forrásaiból merítve új erőt nyerve indulhasson a további küzdelemre hivatásának teljesítésében.

A pécsieken kívül — Szentlőrincz, Szigetvár, Siklós, Bükkösd, Bakonya, Szekszárd is népes csoportokban voltak képviselve a zárandoklaton. E csoportok a pécsiekhez csatlakozva mintegy 5.000 lélekszámú zárandokse-reget alkotva vonultak fel a kegyhelyre. Az ünnepi szentmisét itt fő-tisztelendő **Jagicza Juvenál** pécsi ferences házfőnök-plébános, rendi igazgató atya tartotta. Evangélium után **Herman Hermengild** tartományfőnök atya mondott magaróptú szentbeszédet Szent Ferencről és a ferences szel-lemről.

Értékes gondolatok láttak napvilágot a délután 2 óraker kezdődő eszme-csere során, amelynek szónokai: fő-tisztelendő Theofil, Agnellus és Ju-venál atyák voltak. Az értékes elő-adások a Főt. Tartományfőnök atya záróbeszédével értek véget, aki ró-mai felhatalmazása alapján egyúttal pápai áldást is adott a pécsieken ki-vül sok más vidékről jött nagyszámú, buzgó zárandoknépre.

Pécsett a ferences templomba fel-vonuló gyertyás körmenettel és ál-dással fejeződött be a pécsi ferences III. rend ezévi máriagyüdi zárandok-lata.

Rendünk világhónikája.

A fuldai megyéspüspök, Dr. Damian József húsvéthétfőjén hunyt el. 50 évig tartozott Szent Ferenc harmadik-rendjéhez úgy, hogy azt szóban és tettben is mindig vallotta. Mikor nem régen terciáriusságának 50 éves jubi-leumát ülte, a buzgó terciárius püs-pök megjelent a fuldai ferences ko-lostorban és a fuldai nagy rendiköz-ség előtt ünnepélyesen megújította terciárius fogadalmát.

A pápai nemesi gárda parancsnoka, Aldobrandini József herceg életének 74. évében Rómában jún. 24-én Istenhez költözött. A buzgó ferences terciárius főnemesi flórenczi család-nak feje volt, amely pápát is adott az Egyháznak VIII. Kelemen néven. Jellemezte a római főnemesség két erénye: őszinte vallásosság és tántorit-

hatatlan hűség a pápához. Mint ter-ciárius sok társadalmi és jótékonsági műben vett részt. Ezek közül emli-tésre méltó különösen a népitakarek-pénztárak terjesztése és a háborús vakok érdekében kifejlett tevékeny-sége. 1915-ben XV. Benedek pápa ne-vezte ki a pápai nemesi gárda pa-rancsnokává.

Málta szigetén dec. 29-től jan. 1-ig a terciáriusok nagygyűlést tartottak. A nagyszámú rendiekhez többnyire ma-guk a világi terciáriusok szólottak azokról a kérdésekről, amelyek a mai életet érdeklik. Így arról, miképpen viselkedjék a terciárius a családban, milyen álláspontot foglaljon el a fény-üzéssel szemben, hogyan harcoljon a kommunizmus ellen, és milyen tere-ken működjék együtt az Actio Catho-

licával. Utána a városon keresztül szentséges körmenetet rendeztek. Ez utóbbi bemutatta azt is, mekkora szerepet játszik a terciárius szellem az egyházi élet terén.

Trois-Rivieres kanadai egyházmege 102.000 katolikust számlál. Ezek közül 20.000 a terciárius, mégpedig 13.606 nővér, 5.255 testvér és 1.351 újonc. Tehát minden ötödik lélek terciárius. Majdnem minden plébánián van megszervezett rendiköztség, így magában a püspöki papnevelőben is. **Msgr. Comtois** megyéspüspök maga is terciárius!

Saint-Étienne-ben (Franciaország) a kapucinusok árvaházat rendeznek be a terciáriusok nagyfokú közreműködésével. Közéleben a beteg terciáriusok számára kisebb kórházat is

állítanak, mint nálunk a Szent Ferenc kórház.

Az első Micmacge nyelvtant P. Buisson Pacifik kapucinus hittérítő 44 évi hosszú munka után készítette el Észak-Amerikában. A „micmac“ indán törzs ugyanott. Az értékes művet az Egyesült Államok egyik tudományos egyesülete adta ki.

10.000 gyermeket keresztelt meg eddig Fr. Hilarion de Ploubezre francia kapucinus laikustestvér Indiában. Ezt természetesen úgy kell érteni, hogy a keresztelések java a halál órájában történt. A jó testvér nagyon jóban van a hindu családokkal, mert egyszerű és közvetlen természete, jókedélye miatt mindenki szereti. Így aztán mindenhová bejut, és minden alkalmat felhasznál a keresztelésre. (Le Petit Mess. Fr. 1939. máj.)

Segítség a megpróbáltatásban.

Egy terciárius nénike igen panaszkodott, hogy milyen durván, szívtelenül bánnak vele unokái, akik eltartják. Ha beteg, képesek egész nap feléje se nézni.

— Szokott-e az unokái őrangyalához segítségért fordulni? — kérdezte a rendi igazgató.

— Nem én — mondta az öregasszony csodálkozva.

— Hát akkor próbálja meg, lelkem... Kérje az angyalokat, hogy az őrizetükre bízott lelkeket maga iránt gyöngédségre és figyelemre ösztökéljék... Klávér Szent Péter is így tett. Évekig súlyos beteg volt. Kimondhatatlanul szenvedett. Mindenki megfélemedezett róla. Az ápolója pedig nemcsak hogy elhanyagolta, hanem kíméletlen, goromba volt vele, sőt meg is ütötte... Erre ő az ápoló őrangyalához fordult segítségért. Kérte az angyalt, lágyítsa meg ápolójának szívét... És mi történt?.. Az ápoló rövidesen megváltozott. Barátságos és kedves lett tetegéhez. Hűségesen a gondját viselte... És ha néha elő is fordult, hogy ingerült volt a jó Klávér Péter atyához, utána mindig megbánta és bocsánatot kért...

Szerkesztői üzenetek:

Szeretettel kérjük lapunk hátralékosait, a **Ferences Közlöny** csekkjén rendezzék tartozásukat, mert nekünk is sokba kerül a papír és a nyomdai és szállítási költségek! A szerkesztőségnek legalább a pontos fizetés által igyekezzünk segítségére lenni.

A **Páduai Szent Antal Árvaház** szeptember második felében megnyílik. Kérjük a rendiköztségeket, karolják fel a *szentföldi zárdának* ezt a nemes intézményét.

Minden hozzászólást szeretettel fogadunk, mert célunk, hogy a nagy terciárius ügy egyre mélyebben mozgassa meg a lelkeket. Cikkeket és tervezeteket is örömmel közlünk, hogy lássák a testvérek, kinek mi a felfogása. Azt azonban mindig fenntartjuk magunknak, hogy mindent a saját legjobb belátásunk szerint közlünk. Hiszen aki sok oldalról szemlél valamit, az látja meg a helyesét. Lapunk nemcsak terjeszteni akarja a ferences terciárius eszméket, hanem el is szeretné mélyíteni tudásunkat és rá óhajt bennünket vezetni a helyes életre. **Nem tágitunk a józan középútról senkinek a kedvéért! Építeni csak biztos alapokra lehet!** Ez üzenetünk, és egyben komoly irányunk is. A ferences eszménykép alapvonása a *természetesség* és a *közvetlenség*. Mi ennek vagyunk meggyőződéses harcosai.

A kiadóhivatalban a következő ferences könyvek kaphatók:

Franciskanizmus: Irta P. Gemelli—P. Takács	kötve:	6.— P.
	fűzve:	4.50 P.
Baylon Szent Paszkál élete: Irta Pálffy Erzsébet grófnő.	fűzve:	4.50 P.
Szent Klára élete: Irta Pálffy Erzsébet grófnő.	fűzve:	3.— P.
Szent Antal élete: Irta Pálffy Erzsébet grófnő.	fűzve:	2.50 P.
Alverna. Irta: P. Zadravecz István.		1.20 P.
Magyar képek Szent Ferenc Atyánkról. Irta: dr. Magyar István		—80 P.
Ferenc Testvér. Irta: P. Meyer P. Unyi.		—80 P.
Biztatások a szebb világba. Irta: P. Majsai Mór.		—80 P.

LINKÉ URI DIVAT

MARGIT-KÖRÚT 51. ATRIUM MOZGÓ MELLETT!

Férfi fehérneműek, divatcikkek, pyjamák, házi kabátok, nyakkendők, zsebkendők, stb. nagy választékban olcsó és jó minőségben.

Hozott anyagból fehérnemű varrását is vállalom.

TELEFON: 153-719.

Eladás:

IV., Prohászka Ottokár-u. 8.

VI., Teréz-körút 8.

II., Margit-krt 50.

VII., Baross-tér 15.

V., Berliini-tér 6.

Magyarország egyetlen
katolikus kézben levő
posztógyára!

Ápoljuk a jó zenét! Zene ápolás — lelki ápolás

Közismert és a legjobb

Harmóniumok

nemes orgonahanggal házi használatra, iskolák-, dalárdák-, templomoknak.
Magyarországban vezető harmóniumcég, legnagyobb harmóniumraktár:

Hörl Nándor

Budapest, II., Török-utca 8. szám.

Telefon: 516-52. — Fizetéskedvezmény! — Sürgőnycim: Harmónihörl.

TERCIÁRIUS NAPTÁR 1939. SZEPTEMBER HÓRA.

1. B. János és Péter I. r. vt. **TBvil.** Elsőpénteki felajánl. **TBvil.**
4. Viterbói Szent Róza III. r. szűz **TBvil.**
8. Kisboldogasszony ünnepe **ÁF. TB.**
12. Szűz Mária szent neve **TBvil.**
17. Szent Ferenc Atyánk sebhelyeinek ünnepe **ÁF. TBvil.**
18. Kupertinói Szent József I. r. hv. **TBvil.**
20. és 23. enyhített kántorbójt, 22. szigorú kántorbójt.
24. Szent Pacifik I. r. hv. **TBvil.**
27. Szent Elzeár III. r. hv. **TBvil.**
29. Szent Mihály főangyal **TB.**

Erénygyakorlatok erre a hónapra: Szent Pacifik (szept. 24.) 4 éves korában árvaságra jutott. A nemes szülők gyermekét nagybátyjának két szolgája rab-szolgaként kezelte, saját hibáikat ráfogták és azokért is ő lakolt. Így szokta meg korán a türelmet. Mint ferences szerzetes is kitűnt a béketüresben. Kövesd!

TERCIÁRIUS NAPTÁR OKTÓBERRE.

2. Örangyalok ünnepe **TB.**
3. Szigorú bójt a terciáriusoknak.
4. **Szent Ferenc Atyánk ünnepe ÁF. TBvil.**
6. Szent Mária-Franciska III. r. özv. **TBvil.** Elsőpénteki önfelaj. **TBvil.**
10. Szent Dániel és tsai I. r. vt. **TBvil.**
12. Szent Szerafin I. r. hv. **TBvil.**
19. Alk. Szent Péter I. r. hv. **TBvil.**
23. Kap. Szent János I. r. hv. **TBvil.**
26. Pot. B. Bonaventura I. r. hv. **TBvil.**
29. **Krisztus Király ünnepe TBvil.**
30. Akri B. Angelusz I. r. hv. **TBvil.**
31. Mindszent előbójtje: enyhített bójt (egyszeri jólakás; délben és este szabad húst enni).

Erénygyakorlatok erre a hórá: Az örvendezés legyen mindig veled! — így köszöntötte Ráfael főangyal Tóbiást. Hogy pedig ez valódi lehessen, tegyük hozzá: örvendezzél a Te üdvözítő Istenedben, — miként Szűz Mária énekelte. Vigyázz tehát, hogy Jézus lelkületének megfelelően gondolkozz, beszélj és tégy. Így sohsem fogysz majd ki az örömből!

A Ferences Közlöny előfizetési ára:

Magyarországon negyedévre 0'90 P, Romániában és Szlovákiában egy évre 5'— P, Jugoszláviában egy évre 50'— dinár, Amerikában egy évre 1'50 dollár. — Megjelenik havonta elsején.

Egyes szám ára: 30 fillér.

Lapzárta minden hó 12-én. — Megrendeléseket, reklamációkat a **FERENCES KÖZLÖNY** kiadóhivatala címére: Budapest, **XII., Heinrich István-utca 3-5.** kéziratokat és a lap szellemi részére vonatkozó leveleket pedig a **FERENCES KÖZLÖNY** szerkesztősége címére ugyanoda kell küldeni. — Kéziratokat nem adunk vissza. Lapunk közleményeit, cikkeit csak a szerkesztő külön engedélyével szabad más lapban megjelentetni, akkor is csak lapunkra való hivatkozással.

Postaicsekklapunk száma: 51.581. Telefonszám: 165-626.

A szerkesztésért és kiadásért felelős: P. MAJSAI MÓR OFM szentföldi biztos.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, XII., Heinrich István-u. 3-5.

Kiadótulajdonos: A Kapisztrán Szent Jánosról nevezett ferences rendtartomány.